

KESKENY ÚT

A Közép-Kelet Európai Református Presbiteriánus Egyház lapja · XI. évfolyam, 47. szám, 2008. szeptember

A tartalomból

Miért ne csatlakozz egy hitvalló-hittartó gyülekezethez?

A gondviselésről

John Paton élete

Mit üzen számomra John Paton önéletrajza?

Az ejtőernyő

A megtérésről

„Minden féltett dolognál jobban őrizd a szívedet...”

„Akik könnyhullatással vetnek...”

Az iszlám keresztyén szemmel
(2. rész)

Az Úr különleges kegyelmének megtapasztalása

Globális felmelegedés (2. rész)

Beszámoló a házások táborából

Innen-Onnan

Lelki legeltetés

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat.

Kiadja:

KÁROLYI GÁSPÁR TEOLÓGIAI
ÉS MISSZIÓI INTÉZET

3527 Miskolc, Kartács u. 1

Tel.: 46/412-558

Fax: 46/507-736

E-mail: kgtmi@t-online.hu

www.reformatus.org

ISSN 1788-5450

Szerkesztő: Bagoly Gyula

Miért ne csatlakozz egy hitvalló-hittartó gyülekezethez?

Elgondolkodtam azon, hogy miért annyira nehéz a Krisztushoz megtért hívőnek, hogy egy hitét elhagyó, vagy hamis hitben élő gyülekezetből, felekezettől megváljon, engedelmeskedjen Isten akaratának, és csatlakozzon a hívők közösségéhez.

A kérdés megválaszolásához szükséges meghatároznunk a hitvalló gyülekezet fogalmát. Megvizsgáljuk azt is, hogy mi jellemzi a hitvalló gyülekezetet, és mi nem. Azután megnézzük a döntés halogatásának az okait, végül pedig azt, hogy mi a megoldás.

Hitvalló-hittartó gyülekezet alatt az Isten által örök időktől fogva kiválasztottak és elhívottak közösségét értjük, akik a Szentlélek által újjászülettek, megtértek, megigazítottak hit által, és a megszentelés útján haladva Krisztus nevében gyűlnek össze egy adott időben, egy adott helyen. Isten dicsőségét keresik mindenben, amit tesznek, gondolnak és mondanak. Azért használom nemcsak a hitvalló, hanem a hitvalló-hittartó megnevezést, mert a népegyházzá deformálódott gyülekezetek, felekezetek is előszeretettel hirdetik, hogy hitüket megvallják, ám az Igéből világos, hogy nem elégséges csak a szánkkal közeledni Istenhez (Ézs 29,13; Jak 2,17).

A hitvalló-hittartó gyülekezetek jellemzői:

a) Gondot fordítanak arra, hogy Isten Igéjét hirdessék, hallgassák, olvassák és tanulmányozzák, hogy megértsék Istennek az életük-

re, közösségükre és a világra vonatkozó akaratát. A gyülekezeti életükben fontos helyet foglal el az igehirdetés, az igehallgatás, a tanulmányozás, és igyekeznek felügyelni annak biblikus – azaz, hogy a Szentírás önmagát magyarázza – voltát. Szószékeiken elkerülnek a népszerű langymeleg, szabadelvű, nacionalista, moralizáló, relativista szólamokat, inkább az evangélium tiszta üzenetét és Isten teljes tanácsvégzését hirdetik, nevükön nevezik a problémákat, és azokkal megalkuvás nélkül szembenéznak.

b) Biblikus módon részesítik keresztségben a hívő szülők gyermekeit és a Szentháromság Isten nevében korábban meg nem keresztelt, hívővé lett felnőtteket. A szövetségre lépést nem tradícióból teszik, hanem Isten ígéretére ala-

pozva: „mert tietek ez az ígéret és a ti gyermekeiteké” (ApCsel 2,39); a keresztség tehát a hívőké és gyermekeiké. Nem kéri fel a pogány életmódot folytató ismerőseiket, hogy olyan fogadalmat tegyenek, amit azok utálnak, nem követnek, sem megtartani nem tudnak. A hívő szülő felelőssége, hogy gyermekét az Isten féltelmére tanítsa, példát mutasson neki, mindig Isten kegyelmét hívva segítségül.

c) Alázattal és bűnbánattal részesülnek az úrvacsorában. Beismerik, meggyűlölik és megvallják bűneiket, és élnek a megtérés lehetőségével (Ézs 59,2). Tudatában vannak annak, hogy bűneik választják el őket Istentől. Ezért Isten kegyelmébe kapaszkodnak, ami Krisztus megváltásával elérhető lett. Táplálék számukra Krisztus megtörtetett teste és kiontott vére. Hitetlenekkel nem vállalnak úrvacsorai közösséget (1Kor 10,16-22). Kételkedés nélkül hiszik a bűneik bocsánatát (1Jn 1,9), a halál utáni létet és a testben való feltámadást.

d) Gyülekezeti életük tisztaságát is szívügyüknek tekintik. Tudják, hogy Isten előtt kedveseknek kell lenniük, ezért figyelmeztetik, megfeddik, erősítgetik és imában hordozzák azokat a testvéreket, akik elfordultak Istentől és

vétkeztek, akiket a világi dolgok megvakítottak, vagy az ördög csapdájába estek. Szeretettel hordozzák egymás gyengeségeit és terheit, ám nem hallgatják, nem nézik el tétlenül, cinkos némasággal a megátalkodottságot a bűnben, hanem a rossz „kovászt” kizárják maguk közül, továbbra is könyörögve az eltévelyedett megtéréséért. Fegyelmezett életet kívánnak élni. „Keresztyén testvéreket” azt tekintik, aki Krisztus szerint lett azzá, nem azt, aki templomba jár. „*Valakik pedig befogadták Őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak akik az Ő nevében hisznek*” (Jn 1,12). Tehát kizárólag azok a „testvérek”, akiket az Atya fiaivá fogadott.

e) Odaadással szolgálnak az embereknek: szeretetszolgálatot végeznek az árvák, özvegyek, szegények, börtönben levők, gyászolók, bajban levők és nem utolsósorban a testvéreik között (Gal 6,2.10). Törekednek arra, hogy győzedelmes hitükről a Krisztusban másoknak is bizonyosságot tegyenek. A küldetési parancsot (Mt 28,18-20) nem rejtik el az „úgyis mindenki keresztyén már itt Európában” kijelentésre hivatkozva. Egyre erősödnek imádkozó, adakozó, áldozatkész, szolgálatkész magatartásukban. Életü-

ket feltették Krisztus oltárára. Élnek többé nem ők, hanem Krisztus öbennük.

Sok más üdvös dolgot lehetne felsorolni, ez csak egy rövid összefoglaló volt. A továbbiakban pedig röviden kitérünk a leggyakoribb tévedésekre, kifogásokra.

Mi nem jellemzi a hitvalló-hittartó gyülekezetet?

Három tévedésre hívnám fel a figyelmet.

a) Ez nem egy tökéletes, kész közösség. Ne tételezzük fel, hogy valamiféle választott angyalok, és nem halandók tartoznak ide. Inkább olyanok közössége ez, akik arra törekednek, hogy Isten dicsőségére éljenek megalkuvások nélkül. Bár tudatában vannak nagy gyengeségüknek, de ez nem akadály a Isten kegyelme kiadásának (2Kor 12,9) és a szent életre való törekvésüknek: Isten nem kérné tőlük, hogy szentek legyenek, ha az nem lenne lehetséges (1Pét 1,16; 2Kor 7,1).

b) Ez nem a láthatatlan egyház: városenként, falvanként megszervezett gyülekezeteknek kell lenniük, ahová valóságos, élő, Krisztusban megelevenített emberek tartoznak (Ef 2,1-5), mint ahogy volt/van Efézusban, Filippiben, Jeruzsálemben stb.

c) Az egyházfegyelem gyakorlása nem jelenti azt, hogy képmutatók nem kerülhetnek be ezekbe a közösségekbe, és akár halálukig nem maradhatnak azoknak tagjai. Azt sem jelenti, hogy pusztán az ezekhez a gyülekezetekhez való tartozás megment valakit a kárhozattól. Csakis Krisztus a Megváltó! Ne gondoljuk, hogy a gyülekezetben a „konkoly” között kell keresni a búzát!

Miért ne csatlakozz egy hitvalló-hittartó gyülekezethez?

Isten Igéje arra tanít, hogy a hamis tanításokon alapuló, vagy hitehagyott, lelkiileg meddő, bibliikusságtól elhajlott közösséget hagyja el a hívő ember, és hívő

életét hitvalló-hittartó testvérek közösségében élje meg. „*Ne legyetek hitetlenekkel felelősök, mert mi köze van az igazságnak a gonoszsággal, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez? Vagy mi azonosság van Krisztus és Béliál között? Vagy milyen közösség van hívő és hitetlen között? Ezért tehát menjetek ki közülük és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek.*” (2Kor 6,14-15.17) Hangsúlyoznám, hogy „*így szól az Úr*”. Nem az emberek, hanem Isten szólít ma fel erre.

a) Ha a hagyományhoz jobban ragaszkodsz, mint Isten Igéjéhez, akkor ne vállald fel, hogy hitvalló, hittartó gyülekezetbe menj. De tudd, ezzel vétkezel Isten ellen! (Gal 1,14-16) A hagyomány nem ment fel a felelősség alól.

b) Ha az emberi rendelkezéstől jobban félsz (Mk 7,8), emberek tanításait tanítod, és nem érdekel, hogy mit szól Isten, az Úr, ne csatlakozz. De tudd, ezzel vétkezel Isten ellen! Hiába tiszteled akkor Istent.

c) Ha azt gondolod, hogy Isten elfogadja istentiszteletedet, bármilyen is az, még ha nem is azt teszed, amit kér, hanem azt, amit te jónak látsz. Emlékezz Káin magatartására, amikor a föld gyümölcseit viszi Isten elé, és nem engesztelést keres bűneire. Áldozatát nem fogadja el Isten. Ez a kérdés nem tartozik az „ami nem használ, nem is árt” kategóriába. Ha nem akarod azt tenni, amit Isten kér tőled, akkor ne csatlakozz hitvalló-hittartó gyülekezethez! De tudd, ezzel vétkezel Isten ellen! Isten arra tekint, aki Igéit tiszteli. (Ézs 66,2)

d) Ha inkább az embereknek akarsz tetszeni, mint Istennek, akkor ne csatlakozz egy hitvalló-hittartó gyülekezethez. (Gal 1,10) De tudd, hogy ezzel vétkezel Isten ellen!

e) Ha személyes hasznod (megélhetésed, baráti kapcsolata-

id, rokonságod, munkahelyed, családi hagyomány stb.) fontosabb neked, mint Istennek engedelmességed, akkor ne csatlakozz hitvalló-hittartó közösséghez, de tudd, ezzel vétkezel Isten ellen! Emlékezz: „... mit ér ha az ember az egész világot megnyeri de lelkében kárt vall?” (Mt 16,26)

f) Ha az a hamis felfogás él benned, hogy „világítanod kell az adott egyházban”, és nem látod, hogy ezt a világban(!) kell tenned („mert ti vagytok a világ világossága” – nem az egyházé!), akkor ne csatlakozz egy hitvalló-hittartó gyülekezethez, ám tudd, hogy vétkezel Isten ellen!

g) Ha nem látod a fontosságát egy olyan testvéri közösségnek, ahol szabadon gyakorolhatod a hitedet, szeretetedet, ahol talentumaidat felhasználhatod mások javára, ahol imádságban hordoztatsz és te is hordozhatsz másokat, ahol együtt harcolhatod más harcosokkal a hit harcát, ahol felülvizyáznak és felvigyázhatasz, ahol megintenek és megvizsgálnak, ahol együtt örülhetsz az örvendezőkkel és együtt sírhatsz a sírókkal, ahol hallgathatod Isten Igéjét és megoszthatod meglátásaidat, ahol áldásokat kaphatsz, ahol a sákramentumokat bibliikus módon szolgáltatják ki, akkor ne csatlakozz egy hitvalló-

hittartó gyülekezethez. De tudd, hogy vétkezel Isten ellen!

h) Ha azt gondolod, hogy a személyes jelenléteddel még megmenthetsz némelyeket, ne feledd: az engedelmség Isten szemében fontosabb az áldozatnál! Még a mentőosztag is elhagyja a süllyedő hajót, hogy ne süllyedjen vele. „Menjetelek, vonuljatok ki!” – szólít fel Isten minket. Mintha azt szeretnénk megmutatni, hogy Istennél is jobban szeretjük az embereket?! Valóban? Ha azt gondolod, hogy az áldozathozatalod fontosabb, mint az engedelmséged, akkor ne csatlakozz egy hitvalló-hittartó gyülekezethez, de tudd, hogy vétkezel Isten ellen! (1Sám 15,22-23)

Nem elég, ha csak szimpatizálsz egy hitvalló-hittartó gyülekezettel, vagy csak kiválsz egy hitelhagyott közösségből; keresd a testvéreidet Krisztusban! Legálizáld ezt a kapcsolatodat, vállalj közösséget Isten népével! Ez valóban nehéz és kényes kérdés, tehát imádkozz azért, hogy Isten erősítsen meg a helyes döntés meghozatalában!

„*Megőrzi az Úr a te ki-és bemeneteledet, mostantól fogva mindörökké.*” (Zsolt 121,8)

Simon Szabolcs

A gondviselésről...

„Bízd a múltat Isten irgalmára, a jelent Isten szeretetére, a jövőt pedig Isten gondviselésére...”

Ágoston

„Micsoda az isteni gondviselés? Istennek mindenható és mindenütt jelenvaló ereje, mely által mennyet és földet, minden teremtménnyel egyetemben, mintegy saját kezével fenntart, és úgy igazgat, hogy fák és fűvek, eső és szárazság, termékeny és terméketlen esztendő, étel és ital, egészség és betegség, gazdagság és szegénység, szóval minden, nem történetesen, hanem az Ő atyai kezéből jön.”

Heidelbergi Káté

„A gondviselés – a héber betűkhöz hasonlóan – visszafelé olvasandó...”

John Flavel

„Isten a húst a száj előtt teremtette...”

John Trapp

„Bízz Istenben akkor is, ha látszólag az Ő gondviselése az Ő ígéretei ellen bontakozik ki...”

Thomas Watson

„Az Isten gondviselése titkosabb a diplomáciánál, mélyebb a bölcsek kutakodásánál és fenségesebb az összes királyi hatalomnál...”

John Broadus

„Az Isten szerint végzett szolgálat sosem fogja nélkülözni Isten gondoskodását...”

Hudson Taylor

„A gondviselés kinyitja a második ajtót, amikor az első becsukódik...”

C. H. Spurgeon

„A gondviselés egy hosszú lánc, melynek sok láncszeme van. Ha egy láncszem is hiányozna – egy esemény megghiúsulna. De ez Isten láncja és Isten terve... Ezért a végkimenetel nem lehet kétség...”

William Plumer

„Isten minden madárnak megadja a táplálékot, de nem dobja azt a fészkébe...”

C. H. Spurgeon

„A mi mennyei Atyánk bölcs patikusként keveri a gyógyszert;

pontosan a megfelelő mennyiséget a keserűből és az édesből – hogy az hasznunkra váljon... Túl sok öröm megszédít; túl sok nyomorúság kétségbeesésbe kerget; túl sok szomorúság összetör; túl sok élvezet kiüresít; túl sok veregség elcsüggeszt; túl sok siker felfuvalkodottá tesz; túl sok kritika megkeményít... A mi nagy Istenünk pontosan tudja, mire van szükségünk.”

Don Fortner

„Isten gondviselése az Ő folyamatos gondoskodása és abszolút uralma, amelyet a teremtett világ felett gyakorol az Ő dicsőségére és az Ő népe javára...”

Jerry Bridges

„Minden gondotokat Őreá vessétek, mert néki gondja van rátok.”

1Pét 5,7

Válogatta és fordította: Szőke Imre

John Paton élete

(1824-1907)

Cook kapitány, Ausztrália felfedezője 1772-ben indult Plymouthból második felfedező útjára a Csendes-óceán felé. Egy fiatal német kutató, Georg Forster is résztvett az expedícióban, aki feljegyezte Tanna, az Ausztráliától keletre fekvő Új-Hebridák szigetcsoport egyik szigetének felfedezését is. Forstert lenyűgözte a csendes-óceáni szigetek növény- és állatvilága – erről később írásában számolt be. Ugyanakkor attól tartott, hogy ezzel előkészíti az utat kapzsi kortársai előtt. És valóban: a kereskedők felfedezték a szigetvilág gazdagságát – néhány értékes dolgot, például a szantálfát. A nagyobb nyereség érdekében kíméletlenül kizsákmányolták az ottlakókat. Sok fehér ember mohósága lett a második csapás a bennszülötteken, a kannibalizmus – ezen iszonyatos vallási gyakorlat mellett. Ebbe a légkörbe érkeztek az első misszionáriusok, köztük a skót John Paton is.

John Paton 1824. május 24-én született James Paton harisnyaszövő mester fiaként. Szülei

Isten közelségében éltek; később így emlékszik rájuk: „Apánk napközben többször is, általában étkezések után, eltűnt egy kis szobába. Hallottuk, ahogyan kulcsra zárja az ajtót, és bár sohasem beszélt róla senkinek, mi gyerekek kitaláltuk, hogy értünk imádkozik. Időnként hallottuk megindult, komoly hangját, amint úgy könyörög, mintha az életünk függne tőle.” „Anyánk negyvenhárom éven át olyan istenfélelemben, az emberek véleményétől annyira függetlenül és önállóan vezette háztartását, nevelte tizenegy gyermekét, hogy még ma is, amikor olyan sok mindent megismertem, csak a legnagyobb csodálattal gondolok rá.”

Skóciában egy akkoriban ritkaságnak számító iskola működött, ahol szegény és gazdag családok gyermekei együtt tanulták a Bibliát és a katekizmust, a nyelvtant, a történelmet és a földrajzot. John is itt kezdett tanulni, és alig múlt tizenkét éves, amikor hozzákezdett apja mesterségének elsajá-

tításához is. Már ekkor egyre nagyobb lett benne a vágy, hogy az evangélium világosságát elvihesse a pogányok sötétségébe.

Ezt a célt soha nem veszítette szem elől, bár az Úr még húsz éven át más feladatokkal bízta meg. Először is Glasgow-ba került, ahol gyülekezeti munkásként traktátust kellett osztogatnia, és olyan emberekkel kellett találkoznia, akik távol maradtak a gyülekezeti élettől. Emellett iskolába járhatott, hogy tanári képesítést szerezzen. Később tanárként is dolgozott egy nagyon elhanyagolt iskolában. A gyár- és bányakerületből érkező gyerekek sorozatos rendbontását sikerült megfékeznie, és megnövekedett létszámú, jól működő iskolát hagyott maga mögött John Paton, amikor is a glasgow-i városi missziónál folytatta tovább szolgálatát. Mindeközben tanult az egyetemen; a teológiai előadások mellett orvostudományi előadásokat is hallgatott. Munkája örömet okozott neki, Isten gazdagon megáldotta ebben, mégis egyre erősödött benne a bizonyosság, hogy ez csak felkészítés számára.

Az elhívás még nem volt világos előtte, de mindennapi imádságait az a vágy töltötte be, hogy Istenhez vezethesse a csendes-óceáni szigetvilág lakóit.

Hamarosan a gyülekezetében hallott arról, hogy az Új-Hebridákon működő misszióba keresnek embereket, akik készek segíteni az ott élő misszionáriusnak, John Inglisnek. A mérlegelés és vizsgálódás ideje következett. Nem csak a saját forró vágyát tartja Isten akaratának? Feladja a virágzó városmissziós munkáját? Újra meg újra arra kérte Istent,

hogyan tegye vele, amit Ő akar.

Szülei sem akarták közvetlenül befolyásolni, de amikor végleges elhatározásra jutott, így írtak neki: „Amikor te, első gyermekünk megszülettél, az Úrnak szenteltünk, ha Isten elfogad követéneked a pogányok között. Mindennapi imádságunk volt, hogy Isten készítsen fel erre a munkára, tegyen rá képessé, és vezessen ezen az úton, ha ez szent akarata.”

1857. december 1-jén Paton és barátja, Copeland megkapták misszionáriusi kinevezésüket. Ezután négyhónapos látogató körút következett az egyház gyülekezeteiben, hogy megismerjék őket és személyes érdeklődés ébredjen a munka iránt. 1858. áprilisában szálltak hajóra. Paton mellett volt fiatal felesége, Maria Anna is. Négy hónappal és két héttel később kötöttek ki a trópusi hőségben, az Új-Hebridák legdélibb szigetén, Aneityumon.

A keresztyénség az Új-Hebridák egyetlen szigetén sem eresztett még gyökeret. A legelső misszionáriusokat agyonverték és megették a bennszülöttek 1839-ben, amint a szárazföldre tetették lábukat. 1842-ben érkeztek újra ketten, de hét hónap elteltével menekülniük kellett a gyilkos szenvedélyek elől. A londoni missziós társaság megbízásából

1852-ben érkezett John Inglis Aneityumra, ahol olyan népet találtak, amelyik kezdettől fogva érdeklődést mutatott, és nemsokára hűségesen ragaszkodott a misszionáriusokhoz. Munkatársával néhány év alatt sikerült elérnie, hogy 3500 szigetlakó megsemmisítette a bálványait, felhagytak pogány szokásaikkal és keresztyénnek vallották magukat. Paton az Aneityummal szomszédos szigeten, az emberevők lakta Tannán kezdte a munkát. A szigetlakókra így emlékszik vissza: „A tannaiak vademberek, telve babonákkal és rosszindulattal. Családjuk iránt sincs szeretet bennük. Minden fehér embert meggyűlöltek, s ha tehetik, bosszút állnak rajtuk. Minden kárért bennünket akarnak megbüntetni, úgyhogy életünk minden pillanatban veszélyben volt. Az asszonyok az Új-Hebridák minden szigetén, de különösen Tannán rabszolgák, akiket a férfiak lábbal tipornak. Minden munkát nekik kell végezniük, a legnehezebb terheket cipelik. Egyáltalán nem törődnek a gyerekekkel sem, ezért kevés szeretet él bennük a szüleik iránt, és kegyetlenek az idősekhez.” Paton lassan, ahogyan egyre növekvő szókinccse engedte, hozzáfoghatott, hogy a szigetlakóknak a mindenható, jóságos Istenről és egyetlen Fiáról, Jézus Krisztusról beszél-

jen. Nehéz volt a tannaiak számára közel hozni olyan fogalmakat, mint az ember bűnössége, Isten szeretete és az örök üdvösség elnyerése Krisztusban.

John Paton a malária miatt öt hónappal a szigetre érkezése után elveszítette feleségét, majd kisfiát is.

A tannai kb. hároméves szolgálatot a szüntelen háborúk, a bennszülöttek öldöklési vágya és a halál közvetlen közelsége jellemezték. A törzsek szinte állandó harcban álltak egymással. A győzelmi lakomákon és a bálványisztartásokon megették társaikat, és a nemrég meghaltak sírját is felnyitották, hogy kielégítsék étvágyukat. Paton a harcok ideje alatt is minden vasárnap tartott istentiszteletet, amelyen sokan nagy tisztelettel vettek részt. A béke érdekében elmondott beszédei azonban nem hoztak eredményt. 1862 elején menekülni kellett a szigetről. Ez a munka félelmetes magvetés volt, könnyek között. Húsz évvel később azonban Tannán is templom állt, amelyben az egykori kannibálok magasztalták Istent!

Paton Aneityumon talált menedéket. Itt a misszionáriusok közösen beszéltek meg a folytatást, de kiderült, hogy egészsége olyan rossz állapotban van, hogy a további missziói munka is kérdésessé válik, ha nem piheni ki magát. A misszionáriusok megegyeztek abban, hogy John Paton utazzon Ausztráliába, és próbálja felkelteni az érdeklődést az Új-Hebridákon folyó missziói munka iránt. Ez a döntés nem is sejtett következményekkel járt. Paton beszámolója a tannai eseményekről és az ott szerzett tapasztalatokról óriási érdeklődést váltottak ki Ausztráliában. Nagy számban jelentkeztek munkások – egyik szigetet a másik után nyerték meg az Úr számára. A tannai könnyes magvetés aratásához vezetett az Új-Hebridákon!

Ausztráliai utazása után Paton Skóciába is hazatért, hogy újabb misszionáriusokat toborozzon. Feleségül vette Margret Whitecrossot, aki hűségesen osztozott vele további munkájában. 1864-ben érkeztek vissza Aneityumra. A misszionáriusok Paton kifejezett kívánsága ellenére úgy döntöttek, hogy Tannára csak akkor térnek vissza, ha a misszió helyzete a kevésbé harcias törzsek által lakott környező szigeteken már megszilárdult. Patonék új otthona Aniwa, egy Tannával szomszédos kis sziget lett. További negyvenegy éven át szolgált itt John Paton, ahol az aratás munkájában is részt vehetett.

Néhány aniwai kicsit beszélte a tannaiak nyelvét, velük meg tudta értetni magát, de mindent előlről kellett kezdenie. Néhány év elteltével a falujukban templom állt, továbbá iskola, két ház árva gyerekeknek, kovácsműhely, asztalosműhely, nyomda, konyha. Az emberek szívét ahogy megérintette az evangélium, nagy változás ment végbe bennük. Ezeket az egyszerű embereket – akiknek a figyelmét sem a szórakozás, sem a művészet vagy az irodalom, sem a politika nem vonta el – olyan mélyen megindította Krisztus áldozata, hogy minden érzelmi megnyilvánulásukat és gondolatukat ez töltötte be.

Paton később így emlékezett a gyülekezet bennszülött munkásairól: „Ha eszembe jut az aniwai tanítók és előljárók hűséges kitartása, ahogyan hosszú éveken át erejük mértéke szerint munkálkodtak az Úrért, arra kell gondolnom: mi mindent tudnának tenni nagy tehetségű és sokoldalúan képzett fehér testvéreik, ha Isten országáért fáradoznának, tanítanák a tudatlanokat, segítenének az ingadozóknak és utánamennének az elesetteknek!”

Sikó-Nagy Zita

Mit üzent számomra John Paton életrajza?

Sikó Zita összefoglalót ír a John Paton életét bemutató könyvről. Úgy döntöttem, hogy – kicsit más szemszögből – én is írok róla. Nem a tartalmáról, hanem arról, hogy milyen gondolatok foglalkoztattak e könyv olvasásakor és utána. Talán bátorító lesz mások számára, hogy idős fejjel, teológushallgatóként is előfordul, hogy későn esik le a „tantusz”. Emiatt nem kell senkinek sem szégyenkeznie, más is leírhatja olvasmányélményét.

Nejemnek, Katinak adta ezt a könyvet Szőke Krisztina, hogy segítse őt bevezetni „lágyabb” könyvekkel a keresztyén irodalomba és a gyakorlati keresztyén életbe. Mivel engem is érdekelt, szakítottam időt az elolvasására.

Érdekes, olvasmányos mű. A lelkészről és munkásságáról olvashatunk: a gyermekkoráról, az édesapja keresztyén hitéről, majd szolgálatának kezdetéről. Aztán az istálló feletti szénapadlásról. Igazán itt gondolkodtam el először. Emberek, elhagyván a templomot, mert tiszta igét kívántak hallgatni, bérbe vettek egy használaton kívüli szénapadlást istentisztelet, gyülekezeti élet céljára. Ez már igen! – gondoltam. El lehet képzelni a poros padlást, alatta esetleg még tehenek is voltak – nem épp kellemes illattal. A takarítása, berendezése nem kis munka lehetett. Majd, mikor szüksége volt rá a gazdának, valószínűleg egy másik helyre költöztek. A hívek pedig nemhogy fogytak, hanem szaporodtak a padláson. 60 – 70 ember járt ide, pedig a közelben volt a talán meghittebb, kényelmesebb és szebb templom. Mindjárt eszembe jutott, hogy manapság vannak olyanok, akiket elza-

varnak a templomból, vagy nem érzik jól magukat ott, mert nem értenek egyet a lelkésszel, az egyházzal, és mégsem tudják ott hagyni, nem tudnak hitvalló gyülekezethez csatlakozni. Azt hiszik, hogy Isten csak a templomban létezik. Tanulni lehetne ezektől a „buta bányász embe- rektől”. Ugyan mit? Talán azt, hogy csak hitvalló emberek közössége tudja tisztelni Istent megfelelően. Nekik mindegy, hogy ezt hol teszik, mert Isten közelsége, Jézus Krisztus szeretete, a Szentlélek közössége elhomályosítja a környezetet. S talán azt is megláthatjuk, hogy tanulni igazán csak hitvalló közösségben, tiszta tanokat szabad, mert ez szolgálja az épülésünket, ez az, aminek köszönhetően „gyümölcsöt termünk”, legyen a környezet sátor, szénapadlás, templom vagy épp a szabad természet. Aztán haladtam tovább az olvasásban. Jöttek a missziós munkák a szigeten, a kannibálok között. Itt aztán senkinek sem lehet hátat fordítani, mert mindjárt vacsora lesz az ember, minden lépést, mozdulatot, mondatot vagy szót meg kell fontolni (miután megtanultuk a nyelvet önerőből, „kotta nélkül”). Megcsalják az embert, a bennszülöttek mindent lopnak, a legerősebb akarata a „törvény”. Aztán jön a malária, a családtagok: a feleség, a gyermek halála, majd a sírjuk melletti örökös, nehogy a sírt „hűtőszekrénynek” nézzék a kannibálok. Morbid, ugye? De ez a valóság. Majd hazautazás, és a házastárs szüleinek be kell számolni: Kedves apuka, anyuka oda vittem a lányotokat, de sem őt, sem az unokátokat nem tudtam haza-

hozni. Gondolj csak bele! Magyarázd meg hitvesed szüleinek, hogy bár az elhunytak testére is vigyázni kellett, de te azért visszamész. Elköszönni örökre a szülőktől, vissza a szigetekre és folytatni a munkát. Még idős fejjel is nehéz lehetett. És végül nem a te munkád hozza meg azon a szigeten a végső eredményt, a te szolgálataid „csak” kezdet. Olvasás közben mindig az járt a fejemben, hogy ilyen nincs, ez egy fanatikus megszállott, ez nem normális dolog. Végül, mivel igaz történetről van szó, levontam a következtetést: én nem tudnám ezt megcsinálni, le a kalappal John Paton előtt!

De valahogy nem hagytak nyugton az önéletrajzban olvasottakat. Motoszkált bennem a gondolat, hogy én mire lennék képes. Én talán képes lennék erre? Nem, én nem lennék képes erre – gondoltam. De ha nem, akkor miért is tanulok teológiát? Miért és hogyan kívánom szolgálni Isten munkáját? Még szerencse, hogy elmúlt már a kannibalizmus, és nem kell „misszi”-ként szolgálatot teljesíteni ilyen helyen. Igaz, van más. A jelenkor sem semmi. Ha arra gondolok, hogy az emberek csak magukkal foglalkoznak, a többiek eltaposás, a másik, a tulajdon nem számít, alapítványokhoz, egyházakhoz törnek be, vagy tűzoltóautókat, mentőautókat fosztanak ki munkavégzés közben. Itt is van mit tanítani! Ahogy töprengtem a kérdések sokaságán, rájöttem, hogy tovább kell látni a történeteken. Hiszen John Paton csak egy eszköz! Egy engedelmes eszköz. Mit felejtettem el? Mi az, ami mellett az önéletrajzban nemes egyszerűséggel elmentem? Ez nem más, mint a sok imádság, a hálaadás, a könyörgés, az Istennel való együttlét. Ez az! Ebben legyen Paton példakép! És a többi? Az

előzőből adódik: a Szentlélek Isten ereje. Ez az! Itt a kulcs! Felfedeztem azt, amit Jézus üzent: „...Jobb néktek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jő el hozzátok a Vigasztaló: ha pedig elmegyek, elküldöm azt tihozzátok.” (Jn 16,7) „De amikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, a miket hall, és a bekövetkezendőket megjeleníti néktek. Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz, és megjeleníti néktek.” (Jn 16,13-14)

Itt az üzenet, a Szentírásban! John Paton az engedelmes szolga. Ezt kell eltanulnunk tőle! A munka eredménye, dicsősége, és az ezekhez szükséges erő a könyörülő Istené. Igen, egyedül Istené a dicsőség!

Paton munkájához az erő Istentől volt. S ez az erő lehet nálad vagy nálam is, ha követjük John Paton életvitelét. Minden időben és mindenhol keressük Isten közelségét, és imádságban hálat adván a meglévőkért, kérjük el az előttünk álló eseményekhez az Ő erejét!

Ha kedvet kaptál a könyvhöz, így olvasd barátom, testvérem, és sokkal színesebben fogod látni ezt az amúgy is színes önéletrajzot. Áldott olvasást!

Most már tudom: én is képes lennék a szolgálatra! (Ha olyan szolgálata tudnék lenni, mint Paton. De ezt is el lehet kérni Istentől, itt a példa. Hogy ki? Hát John Paton.)

„Ezokáért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt, A kiről nevezetik minden nemzetség, mennyen és földön, Hogy adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az Ő Lelke által a belső emberben; hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben; a szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának, és megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felül haladó szeretetét, hogy ekképen beteljesedjete az Isten egész teljességéig.” (Ef 3,14-19)

Fülöp János

Az ejtőernyő

Charles Plumb, az Egyesült Államok haditengerészetének tisztje pilótaként szolgált Vietnámban. Gépét – 75 éves bevetés után – harc közben eltalálta egy föld-levegő rakéta, és lezuhant. Miután Plumb a zuhanó gépből katapultált, és ejtőernyőjével földet ért, az ellenség kezébe került. 6 évet töltött fogságban. Szabadulása óta hazájában előadásokat tart azokról a leckékről, amelyeket Istentől tanult ezen évek megpróbáltatásai alatt.

Egy nap Plumb a feleségével ült egy kisvárosi étteremben, amikor egy másik asztaltól egy ember odajött hozzá, és így szólt:

– Maga Plumb! Pilótaként szolgált a Kitty Hawk-on, és Vietnámban lelőtték a gépét.

– És mindezt maga honnan tudja? – kérdezte meglepetten Plumb.

– Én csomagoltam az ejtőernyőjét. Úgy látom, jól működött! – válaszolta az ember, és látható

örömmel megrázta Plumb kezét, akinek elakadt a lélegzete a csodálkozástól.

– Az biztos! – mondta Plumb –, ma nem lennék itt, ha az ejtőernyőm nem működött volna!

Plumb azon az éjszakán nem tudott aludni, egyre csak az az ember járt a fejében.

– Vajon hogyan nézhetett ki akkor, egyenruhában...? Hányszor, de hányszor csak úgy elmeletemmel mellette az anyahajón. Hányszor, de hányszor láthatam, és én, a pilóta ennek az egyszerű matrónak soha még csak annyit se mondtam, hogy „Jó reggelt!” vagy „Hogy van?”.

Eszébe jutott, hogy ez a matróz milyen sok órát töltött a hajón az ejtőernyők gondos hajtogatásával és becsomagolásával, mintegy a kezében tartva sok katonatársa sorsát.

Plumb azóta, e találkozás utáni előadásain felteszi a kérdést a hallgatóságoknak:

– Ki csomagolja a te ejtőernyő-

det? Ki az, aki becsomagolja, és ezzel támogat abban, hogy te gondtalanul végezhess a feladataidat nap mint nap?

Elmondja továbbá azt is, hogy sokféle ejtőernyőre volt szüksége, miután a gépét lelőtték az ellenséges terület fölött: fizikai, lelki, érzelmi stb. ejtőernyőkre, de mindenekelőtt az Istenben való hit és bizalom ejtőernyőjére. Fogsága éveinek idején minden nap ezekre támaszkodott.

Plumb története emlékeztet minket arra, hogy legyünk készen, amikor nehéz idők következnek életünkben. Hogy lássuk meg azokat az embereket, akik a mi ejtőernyőnket csomagolják, és Istennek hálát adva köszönjük meg nekünk tett szolgálataikat. Ez lelkiekben minket is erősíteni fog a nehézségek közepette.

„Lenyúlt a magasságból és felvett engem, s a mélységes vizekből kihúzott engem. Hatalmas ellenségimtől megszabadított engem; gyűlölőimtől, kik hatalmasabbak valának nálam. Előmet vették a nyomorúságom napján, de az Úr gyámolóm volt nékem.”

(2Sám 22,17-19)

„Lenyúlt a magasból, és felvett, a nagy vizekből kihúzott engem. Megmentett engem erős ellenségemtől, gyűlölőimtől, bár erősebbek nálam. Rám törhetnek a veszedelem napján, de az Úr az én támaszom.”

(Zsolt 18,17-19)

Az E-Mail Ministry nyomán fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál

A megtérésről

A megtérés kifejezés sokaknak idegenül hangzik. Némelyek azt gondolják, hogy a megtérés egyik vallásból a másikba való átterést jelent. Ilyen értelemben tehát inkább negatív jelleget tulajdonítanak neki. Egy biztos, bármilyen furcsa vagy idegen legyen számunkra ez a kifejezés, benne van a Bibliában, sőt számos helyen találunk felszólítást is a megtérésre. Keresztelő Jánosnak, Jézus „útkészítőjének” is ez volt a fő üzenete: „*Térjete meg, mert elközelített a mennyeknek országa.*” (Mt 3,2) Krisztus földi szolgálatának egyik fontos része a megtérésre való felhívás volt. Egy alkalommal, amikor a farizeusok megfeddték tanítványait, mert Mesterük a vámszedőkkel és a cégéres bűnösökkel ült egy asztalhoz, Krisztus így válaszolt nekik: „*...Az egészségeseknek nincs szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket a megtérésre.*” (Lk 5,32) Pál

apostol Athénban így szólt a tömeghez: „*E tudatlanságnak idejét azért elnézvé az Isten, mostan parancsolja az embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy megtérjenek.*” (ApCsel 17,30)

A megtérésre való felszólítás azonban ma is pont annyira időszerű, mint Keresztelő János, Jézus Krisztus és Pál apostol idejében volt. Isten ma is parancsolja mindenkinek mindenütt, hogy megtérjen.

Az első kérdés, ami felmerülhet bennünk, hogy mit jelent megtérni? Ha a magyar szót vizsgáljuk, azt a következtetést vonhatjuk le, hogy a megtérés egy megfordulást, egy irányváltást jelent: gondolkodásunk és életvitelünk 180 fokos fordulatot vesz. Amikor megtérünk, feladjuk az addigi irányt, és új irányba indulunk.

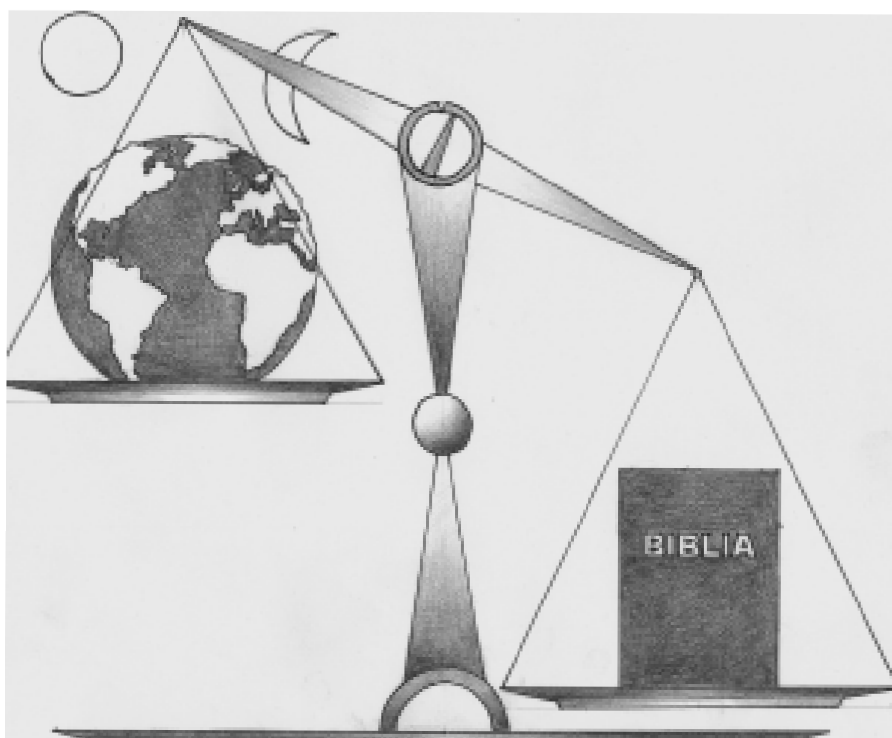
Miért van szükség egy új irányra, nem jó a régi? Sokan úgy gondolják, jó úton haladnak, megtérés nélkül is. A megtérés szükségessége azonban azt feltéte-

lezi, hogy az ember rossz úton jár. Ennek megfelelően tehát minden ember, aki nincs megtérve, nem jó irányba halad, és egy eltévelyedett ember. Ézsaiás próféta könyvében ezt olvassuk: „*Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, kiki az ő útára tértünk...*” (Ézs 53,6) Mindnyájan eltévelyedtünk. Nincs kivétel. Te is eltévelyedtél, én is. Nem számít, hogy van vallásos hátered vagy nincs. Nem számít, hogy meg voltál keresztelve vagy sem. Nem számít, hogy jársz templomba vagy sem. Ha még nem tértél meg, tévelyegsz.

Tévelyegsz, mert távol vagy Istentől. Távol vagy az Ő gondolataitól. Másképpen gondolkodsz az élet eredetéről és értelméről, a világ kezdetéről, de a világ végéről is. Másképpen gondolkodsz a boldogságról, a szexualitásról, a szegénységről, a gonoszról, a szenvedésről, a tragédiáról, a halálról, a halál utáni állapotról. Az Istentől való távolléted azonban cselekedeteid szintjén is megnyilvánul. Távol vagy attól, hogy úgy élj, ahogyan Isten kéri. Nem azt teszed, amit Ő parancsol. Az Istentől való távollét továbbá egy érzelmi távollétet, közömbösséget is jelent.

A megtéréskor elfordulunk valamitől, és odafordulunk valami egészen máshoz.

1) *A megtéréskor elfordulunk a bűntől.* Rádöbbenünk, hogy milyen sokszor és sokféleképpen vétkeztünk Isten ellen, hogy egész addigi életünk egy Isten elleni lázadás és közömbösség volt. Ebből fakad a bűnbánat. A bűnbánat azonban nem önsajnálattal és nem csupán lelkiismeretfurdalással. Sok ember tapasztalt már lelkiismeretfurdalást, de

ezeknek csak töredéke tért meg. Sokan elfordulnak külsőleg a bűntől, de szívükben továbbra is ott marad a bűn iránti szeretet. Sokan elfordulnak a bűntől az ő cselekedeteikben, mert ez anyagi hasznot jelent nekik. Elfordulnak a részegség bűnétől, mert az társadalmi pozíciójukat veszélyezteti. Sokan képesek megjavulni, elhagyni bizonyos bűnös szokásokat valamilyen oknál fogva, de nem mondhatjuk, hogy ezek az emberek megtértek.

A megtérésben tehát szívünkben fordulunk el a bűntől. Nem magunk miatt tesszük ezt, hanem Isten miatt. Nem azért hagyjuk abba a bűnt, mert ez árt nekünk, vagy árt másoknak, hanem azért, mert Istennek „árt”.

A megtérésben megutáljuk a bűnt. Érezzük, ahogyan beszennyezi lelkünket, lényünket, és kívánunk megtisztulni abból. Amikor egy gyerek nagyon piszkos, azt szokták mondani, hogy olyan, mint az ördög. Nos, ha ez fizikai értelemben „igaz”, akkor lelki értelemben még inkább. A bűn olyanná tette az embert, mint az ördög, alig ismerhető fel rajta az istenképesség. Ráfér egy alapos tisztálkodás. A bűn szennyétől viszont nem tud megtisztítani a keresztség, a bérmálás, a mise vagy az úrvacsora, de a könnyeink sem tudják lemosni bűneinket, hanem egyedül a Jézus Krisztus vére. Csak Krisztus vérének van bűneltörő ereje.

Elfordultál-e bűneidről? Felismerted-e azokat? Lemostad már bűneid szennyét, vagy jól érzed magad azokban? Talán elhagytál bűnöket, de nem Isten miatt. Ebben az esetben azonban nem vagy megtérve.

2) *Amikor megtérünk, elfordulunk a világtól.* A megtéréskor nem feltétlenül az embereknek fordítunk hátat – noha van, amikor erre is szükség van – hanem mindazoknak a dolgoknak, ame-

lyek Istentől távol tartanak, Isten ellen uszítanak, vagy csak egyszerűen megtartanak a közömbösségben. A világ Isten ellen hangol bennünket, mert a világ „istene” az ördög, aki gyűlöli Istent. A világ dicsőséget, bűnös élvezeteket, hamis nyugalmat, csalfa reményt, gonosz társaságot, hamis nyereséget, féktelen életmódot kínál nekünk. A világ az a hely, ahol magunknak dicsőséget szerezhethetünk. Amikor megtérünk, elfordulunk ettől a világtól.

Elfordultál már a világtól? Állj meg, és tekintsd magadba! Vajon nem jobban érzed magad a világban, mint Isten közelében? Nem a világból meríted az örömet? Nem az emberek elismerő szavaira vársz inkább, mint Isten szavára? Nem a magad dicsősége érdekel jobban, mint az Istené? Jobban örülsz annak, ha előléptettek, vagy több pénzt kapsz, mint annak, ha megértesz valamit Isten beszédéből? Nem a világ határozza meg gondolkodásodat, cselekedeteidet, öltözködésedet? Ha ez így van, nem vagy megtérve.

3) *Amikor megtérünk, elfordulunk saját igazunktól.* Az ördög mindenkit azzal etet, amire étvá-

gya van. Van, akit parázna élvezetekkel, mást viszont önigazultsággal. Nem kell részegesnek, paráznának lenned, elég, ha a magad ártatlanságában vagy vallássosságában bízol. Nagyon sok ember fog elkárhozni, aki elégedett önmagával. Többen fognak elkárhozni a templom padjaiból, mint hinnénk.

Barátom, ha meg akarsz térni, el kell fordulnod saját igazságodtól. Nem vihetsz semmit Isten elé, amire büszke lehetnél. A legjobb cselekedeteidet is beszennyezi a hiúság bűne. Megtérni csak úgy lehet, ahogyan Jézus egyik példázatában szereplő tékozló fiú esetében látjuk: *„...nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivatassam; tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy”* (19.v.). Ha Istenhez megtérsz, tudnod kell, nem vagy méltó arra, hogy Isten magához fogadjon, vagy hogy egyáltalán szóba álljon veled. Nincs benned semmi sem, amit Isten értékelhetne. Egy tékozló életet éltél. Képességeidet önző céljaidra használtad, nem arra, hogy Istennek, hanem hogy

magadnak szerezz nevet a földön. Ez volt a probléma a Babel tornyának építésével is. Nem sorozatgyilkosságra, nem orgiára készültek, hanem arra, hogy nevet szerezzenek maguknak a földön (1Móz 11,4).

Most állj meg újra, és tekints magadba! Vajon jöttél-e már Istenhez úgy, ahogyan a tékozló fiú ment az apjához? Megláttad-e, hogy Isten előtt semmi érdemed nincs, és nem vagy méltó, hogy gyermekévé fogadjon? Látod-e, hogy csak a kárhozatot érdemled? Ha még magadban bízol, nem vagy megtérve. Térj meg! Vagyis fordulj el a bűntől, fordulj el a világtól, és fordulj el saját igazadtól.

Eddig a megtérés első részéről, a bűntől, a világtól és önmagunk igazától való elfordulásról szóltam. A megtérés második része a szent és igazságos Istenhez való fordulás. Mit fog tenni velünk az az Isten, aki szent és gyűlöli a bűnt? Azt mondja a Biblia, hogy Isten megemésztő tűz. Hogyan állhatunk meg az Ő jelenlétében? Nem fog Isten a pokol mélyére vetni bennünket bűneinkkel együtt? Milyen garanciánk van, hogy keblére fog ölelni? Egyáltalán milyen alapon várhatnánk azt, hogy keblére öleljen minket?

Ezek a kérdések foglalkoztathatták a már említett példázatban szereplő és apjához visszatérő tékozló fiút is. Szép ruhában és gazdagon távozott, most viszont piszkosan és elszegényedetten érkezett haza. Nem lehetett biztos abban, hogy apja visszafogadja őt. És mégis, láss csodát, a történet szerint az apa eléje szaladt, nyakába esett és megcsókolta őt. Sőt, a legszebb ruhába

öltöztette, gyűrűt húzott a kezére, és sarut adott a lábaira. Ezek után pedig örömnepet tartott. Lehet ezt érteni? Egy fiú, aki meggyűlölte őt, aki kikövetelte magának a jussát, s aki elhagyta őt, most rongyokban tér haza, és az apa mégis szeretettel fogadja, és örül neki.

Vajon így viszonyul Isten az ellene fellázadt, tőle elidegenedett, az ő kincseit elherdáló, de bűnei miatt bánkódó, a világtól és saját igazságától elforduló, és hozzá megtérő bűnőshöz is? Megesik rajta a szíve, keblére öleli, szerető csókjaival elhalmozza? A tökéletes igazság ruhájába öltözteti, gyermekévé fogadja, és szabaddá teszi a bűntől, a világtól, a Sántától? És ezek után örömnepet tart a mennyben az angyalok között? Mindezt egy tékozló, bűnös emberért? Ezt teszi Isten a megtérő emberrel? Mire fel? Milyen alapon? Mi lesz az elherdált vagyonnal, mi lesz a sok vétikkel? Elfelejtí Isten azokat? Nem, barátom, ahhoz, hogy téged a szent és igazságos Isten visszafogad-

gadhasson, valakinek keményen meg kellett fizetnie. Azért, hogy téged megcsókoljon és magához szorítson, valakit el kellett taszítania magától. Ahhoz, hogy a te bűneidet megbocsássa, valaki másban kellett azokat megbüntetnie. Volt valaki, aki szörnyű halált szenvedett a kereszten, és hatalmas kínjai között így kiáltott fel: én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet? És nem azért hagyta őt el Isten, mert vétkezett, hanem azért, mert te és én vétkeztünk.

Mert úgy szeretete Isten ezt a világot, hogy megszületett Fiát adta érte, hogy valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Igen, Isten az Ő megszületett Fiát, Jézus Krisztust áldozta fel, hogy mi visszatérhessünk Őhöz.

Ó, bűnös ember, nem indít meg téged e nagy szeretet? Avagy ezek után is megtéretlen maradsz? Továbbra is ragaszkodsz bűneidhez, a világhoz és saját igazságodhoz? Mit kellene tennie még Istennek, hogy megtérj Hozzá? Azt hiszem, mindent megtett már.

A tékozló fiú nem lehetett biztos apja megbocsátásában, de elindult a bizonytalanra. Te sokkal jobb helyzetben vagy. Ha bűneidet őszintén bánod, ha kész vagy elfordulni a világtól, és kész vagy elfordulni saját igazságodtól, biztos lehetsz abban, hogy Isten megbocsátással fog várni téged, hogy öröm lesz a mennyben, ha megtérsz, hogy a megtérés nem elveszi örömedet, hanem megadja azt. Ne várj tovább, ne késs tovább, térj meg még ma Teremtődhöz és Megváltódhöz!

Sikó Mihály

„Minden féltett dolognál jobban őrizd meg a szívedet, mert abból indul ki minden élet” (Péld 4,23)

Katolikus családba 8. ikergyerekként születtem, 6 fiúbátyám van és én vagyok egyedül lány. Édesanyám testvére katolikus pap volt, így gyerekkoromtól fogva vallásos neveltetésben részesültünk. Minden vasárnap templomba jártunk és igyekeztünk minél jobb vallásos életet élni. Gyónjunk, áldoztunk, én első áldozó és bérmálkozó is voltam. Katolikus pap nagybátyám sokat vitt kirándulni és mindig azt láttam, hogy vonaton, buszon, mindenhol a Bibliát olvasta. Bennem is kialakult a vágy, hogy mennyországba kerüljek, ezért minden katolikus hagyományt betartottam, mert nagyon féltém a pokoltól. Fiatal lány koromban vidáman éltem a világi életet, sok baráttal, társasággal vettem körül magam, kirándultunk, utaztunk. Nem szerettem egyedül lenni, mivel nagycsaládban nőttem fel, szerettem a nyüzsgést. A családuk művészcsalád volt, ahol minden fordítva történt, mint máshol, az általam lenézett kispolgári családokban. Bohém életet éltünk és én meg voltam nyugodva, hogy a mennyországba kerülök.

A világ szerinti hitetlen férjet választottam, így rövid időn belül kiderült, hogy a házasság, melytől még nagyobb boldogságot vártam nagy csalódás és boldogtalanság. Akkoriban a keresztemám, aki katolikusból megtért reformátusnak, elvitt Pasarétre egy evangélizációra. Itt értettem meg tulajdonképpen mi is az újjászületés, megtérés, és hívő engedelmes élet. Megpróbáltam én is olvasni a Bibliát, megérteni, de ez nagyon sokáig nem sikerült, nem értettem belőle sokat. Az ördög nem engedett el, depresszióba estem és

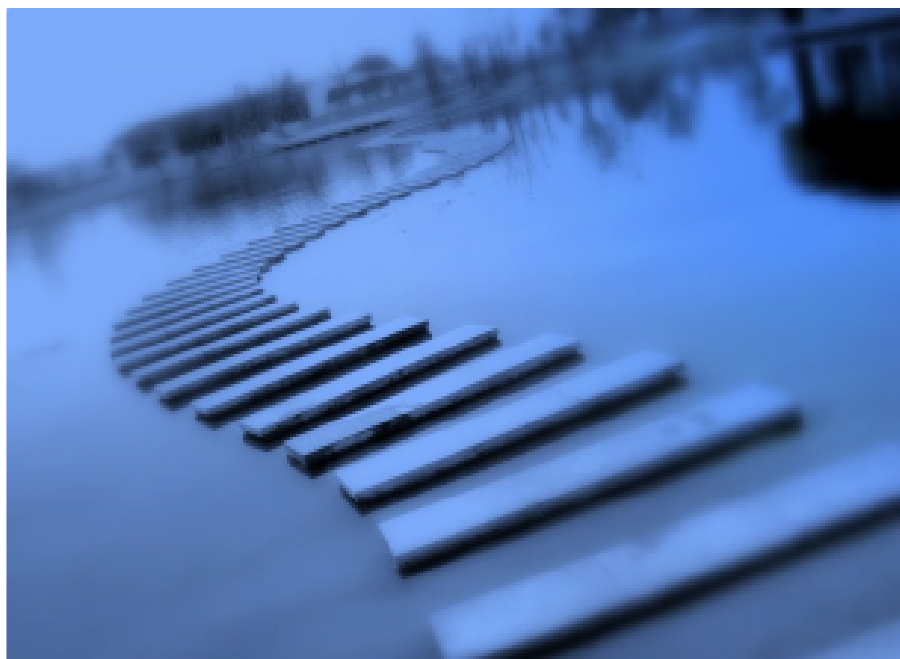
nem értettem miért nem tudok megtérni. Édesanyám révén nagyon sok okkult praktikában vettem részt, mint például a horoszkóp, asztaltáncoltatás, hipnózis, grafológia. Egy idősebb hívő testvér végül segített megértetni velem, hogy miért van ez így. Együtt imádkoztunk és megvallottam bűneimet. Akkor láttam meg igazán, hogy milyen bűnös életet éltem és milyen hamis nyugalomban voltam az örök életem felől. Rámneheztedek bűneim és akkor valóságosan átéltem az újjászületés örömét és a bűneim miatti megszomorodást. Megtérésemkor különösen a szívemhez szólt Jakab apostol levele mely a nyelv bűneiről szólt. Sok embert, köztük édesanyámat is megbántottam undok szentelen beszédemmel és katolikus létemre sértegettem embereket. *„Vessetek el azért minden undokságot és gonoszsgot, ami még megmaradt bennetek és szelídséggel fogadjátok a belétek oltott ígét, amely megtarthatja lelketeket.”* (Jak 1,21)

„A nyelv is tűz. A nyelv a gonoszság egész világa tagjaink között, megszeplősíti az egész testet. Maga lángba borul a gyehenna tüzétől és lángba borítja egész életünket.”

„De a nyelvet emberfia megszelídíteni nem tudja, fékezhetetlen gonosz az, telve halálos méreggel, ezzel áldjuk az Istent és Atyát, és ezzel átkozzuk az Isten hasonlatosságára teremtett embereket.” (Jak 1,3.8.9)

Megtérésem után katolikus édesanyámnak is próbáltam elmagyarázni, hogy Istennek utálatosak az okkult praktikák. Ő súlyos mániás depressziós volt, és mondtam, hogy a bűnei miatt került ilyen állapotba és hagyja el ezeket az okkult tudományokat. Sajnos nagy sötétségben volt, és nem értette miről beszélek.

Akkoriban külföldi kiküldetésbe küldték férjemet, aki ebben látta anyagi felemelkedésünk egyetlen megoldását. Én akkor nem akartam kimenni vele sőt el akartam válni, de frissen megtér-

ve megértettem, hogy nem válhatok el. Sajnáltam magam, mi lesz velem odakint a nagy kommunizmusban, Moszkvában kivel fogok én az Úrról beszélgetni, és egyáltalán egyedül, hogyan fogok növekedni a hitben? De az Úr csodálatosan válaszolt a kétségbeesésemre. Odaküldött a lakásunkba egy komoly hívő lányt „egy angyalt” bébiszitternek, aki amerikai bibliáiskolába járt. Akkor még nagyon komolyan üldözték a hívőket a Szovjetunióban, a saját szülei elől is el kellett menekülnie. Én a fiatal anyukáknak, akik szintén kiküldetésben voltak, sokat beszéltem a megtérésemről, Jézusról. Ez nem tetszett az ottani magyar követségnek ahova behívták a férjemet és figyelmeztették, hogy beszéljen a feleségével és küldje el dolgozni.

Négy év után hazajöttünk,

kint született még egy fiam a kislányom mellé. Akkor már romokban volt a házasságunk, a kinti élet, a sok pénz, az alkohol nagyon tönkretette a kapcsolatunkat és férjem egészségét. Itthon úgy gondoltam az én küldetésem, hogy szelíd, csendes feleségként a férjemet az Úrhoz vezessem. Sajnos, én minél szelídebb voltam, ő annál zsarnokabb és agresszívebb lett. Az én egészségem is tönkrement. A gyerekek ebben a kettős nevelésben teljesen bizonytalanok lettek. Nem tudták hol az igazság.

A kiküldetés után bekapcsolódtam a Kelenföldi Református gyülekezetbe, ahol gyermek-istentiszteleteket tartottam. Úgy gondoltam a helyemen vagyok. A kicsi lányommal és fiammal itthon is sok esti áhítatot tartottunk és sokat imádkoztunk férjemért. A Református Presbiteriánus gyüle-

kezettel úgy ismerkedtem meg, hogy a lelkészsük a mi Derekas közösségünkben tartott egy sorozatot, utána én is elmentem az evangelizációs alkalmakra. Itt megtapasztaltam az igazi első keresztyén gyülekezetekre jellemző nagy szeretetet, egymásra odafigyelést és megértettem a hitvallásukat, a kiválasztás tanítását. Hálát adtam, hogy Isten engem is ingyen kegyelméből kiválasztott és nehéz úton, de vezet, hogy a mennyei koronát elnyerjem. Nehéz körülmények között, felemlés igában élek, de megtapasztalom Krisztus erejét, szeretetét és békességét. Hálát adok Istennek, hogy ebbe a gyülekezetbe vezetett és idetartozhatom.

„Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!” (Ézs 43,1)

Tahi-Tóth Sarolta

„Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd.”

(Zsolt 126,5)

Amíg azon gondolkodtam, hogyan tegyek bizonyágot arról a csodáról, amit Isten az én életemben is véghezvitt – lehet, hogy a jelenlegi várandós állapotomból kifolyólag is – az az ötletem támadt, hogy nemcsak a megtérésem történetét írom most le, hanem életem néhány fontosabb eseményét is. Csodálatos egy új keresztyén élet létrejötte, ugyanúgy, mint egy kisbaba születése. Azonban ez csak az élet kezdete, hiszen hála az Úrnak az újjászületéssel és a megtéréssel Isten nem hagyott magamra, hanem az Ő szerető keze vezetett lépésről-lépésre továbbra is.

A lelkiekben való újjászületés előtti időszakban a félelem árasztotta el az egész életemet. Gyerek-

ként mindig rettegettem a haláltól. Ennek talán az volt az oka, hogy a három évvel idősebb nővérem két éves kora körül leukémiában meghalt. Erről nem nagyon beszéltünk a családban, azonban az én szívemben ott volt a félelem, hogy bármikor meghalhatok én is. Ez a gondolat még inkább megerősödött bennem, amikor 13 éves koromban részt vettem életem első keresztyén táborában. Az ige hirdetéseket hallgatva a halálfélelmem még intenzívebbé vált, hisz akkor értettem meg, hogy a halállal nincs mindennek vége, hanem jön az ítélet és a pokol, ha nem hiszek Jézusban, mint Megváltómban. Hála az Úrnak, ebben a táborban Isten nemcsak a bűneimet nehezítette a szí-

vemre és megalázott, hanem hitel is megajándékozott, és újjászülte a szívemet. Így térhettem Hozzá, nyertem békességet és szabadultam meg bűneim terheitől. Az azt követő időszakra azonban nagyon rányomta a bélyegét a tanítás hiánya. Éveken keresztül sínylődtem lelkiekben egy hiتهagyott egyházban, ahol hitben már egy kicsivel előttem járó fiatalok jelentették a testvéri közösséget. Mindnyájunknak hiányzott egy igazi lelkipásztor, aki vezessen. Nem volt olyan gyülekezetünk, ahol felelősséget vállalhattunk volna egymásért, és vágytunk volna arra, hogy Isten Igéje szerint vezessenek minket, hogy megtaláljuk a helyünket Krisztus testében és szolgáljuk Urunkat

életünk minden területén. Jobbára az érzéseim alapján cselekedtem, ahogy a többiek is, és ez sajnos a gyümölcsökön is meglátaszott. Volt egy pár év a középiskola elején, amikor kettős életet éltem. Próbáltam Istennek is engedelmeskedni, a Bibliát olvasni és bibliaórákra járni, de másfelől nagy volt a világ csábítása is. Az sem volt ritka, hogy úgy éreztem, nem vagyok megtérve. De kegyelmes volt az Úr, mert amikor kétségbeestem, Ő lehajolt hozzám, és felemelt. Emlékszem, egy alkalommal – az akkori gyerekésszel – olvasva a 126. Zsoltár 5. versét („*Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd*”), Isten megerősített abban, hogy nem azon kell leméernem a keresztyén életemet, hogy tökéletesek-e a cselekedeteim vagy sem, hanem hogy az Ő kegyelméből látom-e az én bűneimet, bánom-e azokat, és hiszem-e, hogy Jézus megfizetett ezekért. Régebben nem zavart az, ha gonosz dolgokat követtem el, inkább csak a büntetés fájdalma ellen lázadtam. Azonban attól a keresztyén tábortól kezdve nagyon sokat sírtam a bűneim miatt, nagyon tudtak nyomasztani. Rá kellett jönnöm, hogy nem természetes dolog, hogy tudok bánkódni a bűneim felett: ez Isten ajándéka.

Keresztyén életemben az igazi növekedés akkor kezdődött el, amikor végül 1997-ben kiváltunk a református egyházból, és lassacskán – eleinte bukdácsolva – kezdtük megtanulni, hogy mit is jelent testvéri közösségben, egy gyülekezet felelős tagjának lenni és tudni, hogy nem egy béres vezeti az életünket, hanem egy lelkipásztor, aki a nagy Pásztortól tanulja ezt a szolgálatot.

Csak csodálni és áldani tudom drága Megváltómat, hogy az Ő tökéletes tervében én is jelen lehetek. Növekedve ebben a

hitben és egyre jobban megismerve Isten szavát, sok minden megváltozott az életemben. Elsődlegesen a két úton való sántikálás. Nem volt könnyű lemondani a világi élvezetekről, de amint Istentől erőt kértem és megtettem, azután jöttek a nagy áldások az életemben. Az üres világi örömeket Isten közelségének öröme vette át és az a békeség, hogy semmi sem történik véletlenül az életemben.

Ezt tapasztaltam az egyetemi éveim alatt is. Mivel magánegyetemre jártam, az ehhez szükséges pénzt Isten úgy rendelte ki, hogy megismertetett egy koreai misszionárius családdal. Náluk dolgoztam öt és fél évig. Elsődleges feladatam az volt, hogy úgy a szülőket, mint gyermekeiket megtanítsam a román nyelvre. Főként az eleje bizonyult nagyon nehéz időszaknak, azonban annyira hálás a szívem Istennek, hogy ezen lelki testvéreim között lehettem ilyen hosszú ideig, hisz nagyon sok mindent tanultam tőlük. Megszégyenített az Isten iránti buzgóságuk, önfeláldozásuk, következetességük. Ezenkívül sokat tanultam tőlük a keresztyén gyermeknevelés és házasság területén is. Közeli-ről sem mondhatom, hogy ők vol-

tak a legtökéletesebb keresztyének, akikkel találkoztam, de jó volt látni, hogy ugyanolyan bűnös emberek, mint én, akik nap mint nap felveszik a harcot a bűneik ellen, és engedelmes életet kívánnak élni az Úrnak.

Ahogy Isten tanított a gyülekezetben és ezeken a koreai testvéreken keresztül is, az egyetem befejezésére egyre világosabbá vált számomra, hogy nem a karrier építése a legfontosabb az életemben. Ha Istent egyedülállónak kell szolgálnom, akkor meg fogok tenni mindent annak érdekében, hogy a jelnyelvet megtanuljam és hallássérült gyerekek között szolgáljam Őt, de ha kirendel számomra egy férjet, akkor az lesz a fő feladatam, hogy segítőtársa legyek. Éveken keresztül azért imádkoztam, hogy majd a megfelelő időben, főként az egyetem befejezése után, meglássam akaratát. Most visszatekintve csak áldani tudom Istent, hogy milyen csodálatosan formálta Tamásban (most már férjem) az engedelmisséget, miközben nagy változásokat vitt végbe az életében, és végül találkozhattunk.

Olyan jó volt az egész udvarlást úgy megélni, hogy minde-

nekelőtt Isten akaratát próbáltuk keresni és Neki engedelmeskedni. Áldásos volt az egyévi udvarlás, amikor 750 km távolságból is – a levelezés segítségével – nagyon sokat megtudtunk egymásról, főként arra törekedve, hogy ne legyünk képmutatatók egymás előtt, azaz ne fedjük el hiányosságainkat sem. A házasságunkat is arra használta fel Isten, hogy egyre jobban felszínre hozza gyengeségeinket és bűneinket. Most viszont már együttesen és az Úr erejét kérve harcolhatunk ezek ellen. Öröm látni azt, hogy teljesen másként működik egy keresztyén házasság a világiakhoz képest, de ez nem nekünk köszönhető, hanem annak, hogy Isten életünknek erre a területére is ad alapelveket, és az Ő Lelke által vezet.

Végignézve kétévnyi házasságunkat és a mostani áldott állapotomban való várakozást, csak a bizonyágtétel elem elején említett gondolatra tudok visszatérni, hogy öröm és hála van a szívemben, hogy Isten életem bizonyos pontján lehajolt hozzám, megbékülhettem Vele, és új élettel, szívvel és hittel ajándékozott meg. Azonban jó látni azt is, hogy ez a csoda folytatódik, tapasztalhatom, hogy az Ő ígéretei soha nem változnak meg, és ha megszem az, amit Ő kér – akkor is, ha az érzéseim másra bátorítanak – Őbenne soha nem fogok csalódni.

„Várván vártam az Urat, és hozzám hajolt, és meghallgatta kiáltásomat. És kivont engem a pusztulás gödréből, a sáros fertőből, és sziklára állította fel lábamat, megerősítvén lépteimet.” (Zsolt 40,1-2)

Donkó Zsuzsa

Az iszlám keresztyén szemmel (2. rész)

Az iszlám tanításai

Ez a cikk egy három részes cikksorozat második része. Az első az iszlám történetéről szólt, a harmadik pedig arra világít majd rá, hogyan is kell viszonyulnunk az iszlámhoz.

A Korán teológiai fogalmainak nagy része a zsidóságból és a keresztyénségből ered. A 114 fejezetből álló könyv valamivel rövidebb, mint az Újszövetség, és különféle himnuszok, imádságok, dogmák, prédikációk, beszédek, történetek és törvények keverékét tartalmazza. Az időrendi sorrendet nélkülözi, tele van ismétlésekkel és ellentmondásokkal, a muszlimok azonban úgy hiszik, hogy a Korán az idők kezdetétől fogva létezik egy hatalmas táblára írva a mennyben, melynek egy papír másolatát Gábiel arkangyal a földre hozta, és azt átadta Mohamednek.

Mohamed halála után azonban úgy találták, hogy a Korán olyannyira nem egységes, hogy nem lehet egyedüli autoritásként tekinteni rá, ezért a muszlimok a szóbeli tradícióhoz folyamodtak. Ezt később az imámok adták tovább, akiket Isten által kinevezett vezetőknek hittek. Mindezeket a hagyományokat azután az isteni törvények és tanítások szintjére emelték. A Hadisz (ami elbeszélést jelent) Mohamed élettörténetének és tanításainak gyűjteménye, amely szintén nagyon fontos szerepet játszik a Korán mellett.

A muszlim írástudók, más néven mujtahidok a hagyományok és legendák „közvetítői” lettek; olyan esetekben, amikor a Korán nem adott választ egy-egy problémára, akkor ők döntöttek arról, hogy a hagyományok melyikét kell törvényként alkalmazni, ezenkívül arra is jogot formáltak, hogy

új törvényjavaslatokat hozzanak. A Hadisz tehát a Korán tanításait ismétli és magyarázza, valamint kiegészíti és részletezi is azokat.

A fő teológiai tévedések

Először is: az iszlám elutasítja az eredendő bűnt. Bár a Korán állítja, hogy „a léleknek hajlama van a bűnre” (12,53), mégis ezt inkább a Sátán befolyásának tulajdonítja, amit egy személy megszületésekor gyakorol – azt gondolják, ez az oka annak, hogy a gyermek sír, amikor a világra jön. A muszlimok szerint az ember tehát lelkileg súlyosan beteg ugyan, de nem halott.

Másodszor: az iszlám elutasítja a megtestesülést – azt, hogy Krisztus, az Isten Fia emberré lett. Ennek az igazságnak az elutasítása magától értetődően következik az első tévedésből. A muszlim gondolkodás szerint, ha a bűn egy emberi gyengeség, akkor Allah miért pont emberi formában igyekezne kijavítani azt?

Harmadszor: az iszlám elutasítja a kiengesztelést. Természetesen következik a második hibából, hogy a muszlimok úgy hiszik, hogy a Teremtő nagyságához és fenségéhez tökéletesen méltatlan lenne még csak az a gondolat is, hogy egyenlő szintre ereszkedjék az emberekkel azáltal, hogy bűneikért szenved. A megváltás fogalma valójában nem létezik az iszlámban.

Negyedszer: az iszlám elutasítja a Biblia Istentől való ihletettségét. A kijelentéssel kapcsolatban a muszlim nézőpont arra törekszik, hogy Isten Szavát megőrizze az emberi befolyás minden szennytől, így tehát a muszlimok nem is érthetik meg azt a felfogást, miszerint Isten a törté-

nelmen keresztül is kijelenti önmagát. Számukra sokkal tiszteletreméltóbb, és védhetőbb a Korán, amely épen és érintetlenül jött a mennyből. Következetlenségük nyilvánvaló: ha Isten leereszkedett és lejött az emberhez egy könyvben, miért ne ereszkedhetne le az emberhez valamilyen más formában, például úgy, hogy emberi formát vesz fel?

Ötödször: az iszlám elutasítja a Szentháromságot. A muszlimoknak van egy berögződött nézetük Isten egyedüliségével kapcsolatban, és meg kell értenünk, hogy számukra az EGY matematikai egyedüliséget jelent. Ez a megközelítés inkább a magányosság rideg gondolata, mintsem egy élő, gondoskodó és szerető Atyáé.

Gyakorlat

Egyet kivéve a Korán összes fejezete így kezdődik: „A Kegyelmes, az Együttérző Isten nevében...” Allah neve szüntelenül ott van az iszlám ember ajkán, hozzákapcsolódva az élet minden egyes tapasztalatához a nap folyamán. Különleges tisztelet tulajdonítanak a Korán minden egyes másolatának, és az egyik legkegyesebb cselekedet a Korán megtanulása és visszamondása a Ramadan alatt. Büszkék arra,

hogyan monoteisták, és csak egyetlen istenben hisznek, de ez vajon elég? A Jak 2,19-ben az Úr azt mondja: „Te hiszed, hogy az Isten egy. Jól teszed. Az ördögök is hiszik, és rettegnek.”

A muszlimoknak öt szent feladatuk van, melyet igen dicséretesnek tekintenek. Néha a „hit pillérei”-nek is nevezik őket: a hit megvallása, az imádság, a böjtölés, az alamizna és a zarándoklat Mekkába. Az iszlám egyes forrásai egynek tekintik a hit megvallását és az imádságot, és ötödikként a szent háborút veszik. Ejtünk hát egy pár szót a böjtről és a szent háborúról!

Az iszlám naptár a holdat követi, így egy hónap 28 vagy 29 napig tart, és minden hónap körülbelül tíz nappal hamarabb kezdődik, mint az azt megelőző évben. A kilencedik muszlim hónap a Ramadan, amit Mohamed rendelt el, hogy böjtöljenek a világos órákban. Ez azt jelenti, hogy néhány év leforgása alatt ez az időszak éppen nyárra eshet nagyon kevés sötétséggel, amikor az időjárás különösen forró. A sötét órákban a muszlimok annyit ehetnek és ihatnak, amennyit csak akarnak, így a Ramadan, amit eredetileg böjti időszakként hoztak létre, nagyobb és több lakomáról híres, mint az év bármely időszaka.

A dzsihád, vagy Szent Háború (szó szerinti fordításban küzdelem a hitért) extrém megközelítése gyakorlatilag a gyilkolás igazolása, hogy legyőzzék a hitleneket (nem muszlim hitűeket) és az iszlámot, mint a vallás és politika egyetlen rendszerét valószínűsítsék meg. Sokan elfelejtik, hogy az Ottomán törökök, akik szintén muszlimok több mint egymillió örményt mészároltak le 1915-16-ban. Az elmúlt húsz évben, Umar Bashir tábornok uralkodása alatt több mint kétfélmillió keresztényt végeztek ki Szudánban, és több mint 300 ezer kelet-timorit öltek meg indonéz muszlimok. A más helyeken előforduló terrorista támadások ugyancsak alátámasztják a Korán kilenc fejezetének szó szerinti értelmezését: „akkor öljétek meg a pogányokat, ahol csak föllelitek őket! Fogjátok el őket! Ostromoljátok meg őket! Állítsatok nekik csapdát az összes leshelyről!” Sokan közülük, akik kevésbé harciasak, ezeket a fejezeteket manapság lelkiéppel értelmezik missziós céllal, hogy másokat az iszlámra térítsenek.

Mohamedet nem sokkal halálát követően a muszlimok olyan pozícióba emelték, amit ő maga sosem állított a Koránban: úgy tekintenek rá, mint egy büntelen teremtményre, aki Isten teremtésének első műve, nevét óránként mormolják az élet minden területével kapcsolatban, csakúgy, mint Allahét. Mohamed példáját kell követni mindenben: az evésben, a haj és szakáll tisztántartásában, a házasságban, a feleségekkel való bánásmódban, a barátokkal való kapcsolatban, az istentiszteletben, a politikában és a háborúban.

*The Banner of the Sovereign
Grace Truth cikke alapján
fordította André Viktória*

Az Úr különleges kegyelmének megtapasztalása

Beszámolók az ifjúsági hitmélyítő táborból

A szovátai kirándulás, táborozás és az ottani testvérek megismerése már három éve vágyként élt a szívemben, miután Gál István testvérem beszámolt az ottani élményeiről. Nagyon érdekelték a testvérek, akiket az imalistáról ugyan névleg ismerek, akikért imádkozunk is, de a névhez eddig nem kötődött arc. Néha el is szomorított, hogy közelebbről, vagyis személyesen nem ismerem őket.

Ahogy telt-múlt az idő, a nyár elején Gál István testvérem megkérdezte, hogy szeretnék-e menni Szovátára táborozni. Először nemet mondtam, hivatkoztam a táborokra, melyek Kárpátalján lesznek és a szolgálati lehetőségekre, de ő azt tanácsolta, hogy jól gondoljam át. Aztán már nem az volt a kérdés, hogy megyünk-e, hanem hogy miből, mert valójában ennek az útnak a megvalósításához sok pénzre volt szükségünk; ezt a költséget azonban személyesen nem tud-

tuk volna felvállalni. De oly jó volt látni és tapasztalni, hogy a mi Istenünk egy gazdag Úr, aki kirendelte a szükséges anyagiakat testvéreink által (Zsolt 139, 4), és így elindultuk Csernovciba, beadni a vízumkérelmet.

A Csernovci felé és a hazavezető úton is megtapasztaltuk Istenünk különleges kegyelmét. Mert oly sokszor mi keresztyének megvagyunk a magunk kis keresztyéniségében, elvagyunk a mi kis világunkban, nem szeretjük az összeütközéseket, szeretnénk a harcot megspórolva élni. És ha valamiért harcolni kell, megkísért az a gondolat, hogy vajon az Úrtól van-e. Igaz, hogy az út Csernovciba nem volt veszélytelen (a hirtelen áradás miatt), tudtuk, hogy emberek veszítik el otthonukat, földi vagyonukat, és az életük is bizonytalan, de ezek felett is meg kellett látnunk Istenünk mindenhatóságát, Aki ígérete szerint nem hagyja, és nem hagyta el az övéit. Csodálatos módon velünk

volt. Miután reggel haza akartunk indulni, és kiderült, hogy egy út sem járható, csendességemben – a kalauz szerint – épp a Róm 8, 28 verset olvastam. Akkor még nem értettem, hogy hogyan is fogja ezt a próbát az Úr a javamra fordítani, de e szakasz megtanított újra rábízni a mi utunkat. Elmelkedés közben jött a válasz: a Zsolt 23,4. Bár megrázó a helyzet és nagy a veszély, az Úr gyermekeinek bízniuk kell Mesterükben, Akiben sohasem fognak csalódní. Ez az út engem hitben nagyon megerősített, és a bizalom területén megszilárdított, s most már látom, hogy szükségünk van az akadályokra, hogy az Úr szuverenitása nyilvánvalóvá legyen előttünk. Hálát adok Istennek azért, hogy megengedte ezt a nehézséget az életemben, amit a javamra fordított. Legyen Övé a dicsőség az Ó végtelenül gazdag és különlegesen gondviselő kegyelméért!

Miután megvolt a vízumunk, és tudtuk, hogy a határ túloldalán várni fog Bagoly Gyula testvérünk, az 5 óra várakozás a határnál csak pár percnak tűnt. A cél egyre közeledett. Az út során gyönyörű táj tárult elénk. Újra meg újra rácsodálkozhattam, hogy mily csodálatosak az Úr alkotásai, s hogy mily hatalmas az az Isten, Akiben bízhatunk, s Akinek gyermekei lehetünk! Szovátára érkezésünk után nagyon jó volt megtapasztalni az emberek közvetlenségét, a vendégszeretetet olyanok részéről, akikkel nem sokat találkoztam életem során. Az előadások és a csoportos beszélgetések is nagyon tetszetek, mert így közelebbről megismerhettem az addig ismeretlen testvéreimet is (harcaikat, buká-

saikat, lelki élményeiket stb.). Sok emberrel megismerkedtem, bár mindenkivel személyesen nem volt alkalmam beszélgetni. De céлом, hogy ha legközelebb ott leszek, őket is jobban megismerhessem. Örültem a társaságnak, a jelenlévőknek: az Úr gyermekeinek, akikkel tudtunk az Ő dolgairól közvetlenül beszélgetni. Az előadások alatt sok fedést kaptam az Úrtól, és sok dologban megszegyenültem a lelki értékek területén. A szabadság, személyválogatás, alázat, türe-

lem, imádság kontra kegyelem témakörök nagyon találóak és gyakorlatiasok voltak, felfedezhetük bennük a gyakorlati alkalmazás lehetőségeit. Rengeteg gondolat forog a fejemben az előadásokkal kapcsolatban, de egyet szeretnék kiemelni, amiről Tamás Sándor testvérem beszélt a Mt 20, 1-16 példázata alapján. Isten Krisztusban mindent nekünk adott, a fiúság lelkét, ahogy ezt a Róm 8,15-ben olvashatjuk, minden más ráadás. Jó volt meglátni a Lk 17,10 alapján, hogy még ha az

élet minden pillanatában tökéletesen teljesítettünk volna, akkor is csak haszontalan szolgálk vagyunk, mert csak azt teljesítettük, ami kötelességünk volt, ennél többet nem tudunk tenni. Jó rácsodálkozni Istenünk kegyelmére, mely az életünk minden területére kiterjed! Szükségünk van Atyánk kegyelmére, kérjük el tőle nap mint nap, és éljünk vele az Úr dicsőségére!

Orosz Attila

„Részt vehettek az ifjúsági hitmélyítő táborban, Romániában” – mondta Szőke Imre presbiter a Kárpátalján tartott júniusi konferencián. Mikor ezt harmadszor említette, egyre kisebbnek láttam az akadályokat (távolság, vízum, útiköltségek).

Július 16-án Orosz Attila, Gál István, a felesége, Beáta és én elindultunk a 450 km-es útra a Romániai Konzulátushoz a missziós autóval. Az út során különféle akadályok gördültek elénk, melyeket látva felmerült bennem a kérdés, hogy talán mégsem kellett volna elindulnom, és hogy az Úr nem adja áldását rá. Most visszatekintve azonban tudom, hogy Isten mindent a javunkra tett (Róm 8,28); ezt részben már akkor is láttam.

Életveszélyes hazautazásunk után (árvízveszélybe kerültünk) kezemben tartva a román vízumot, mellyel elindulhattam a táborba, megláttam, hogy kiváltságban és Istentől kapott ajándékban részesültem.

Ez az ifjúsági hitmélyítő tábor rendkívüli élmény volt számomra. Lehetőségem volt megismerkedni ifjú keresztyénnel, akik Románia különböző részeiről és Magyarországról érkez-

tek, megtekinthettem az erdélyi tájat és a praktikus felépített táborozó faházat. E hétnek a témája a KEGYELEM volt. A világos és gyakorlatias igehirdetések során láthattam, hogy mennyire csodálatos és érthetetlen Isten kegyelme mihozzánk. Főként az az igazság ragadott meg, hogy a kegyelem Isten meg nem érdemelt jósága, és hogy a kegyelem az alázatosoké.

A hegyvidék, a finom ételek, a kirándulások nemcsak a lelki, hanem a testi egészségemet is erősítették. Szeretnék köszönetet mondani a szervezőknek, a szakácsnak, illetve a teljes gyülekezetnek az útiköltségeink támogatásért. Hálás vagyok az Úrnak, hogy részt vehettem ebben a táborban.

Mucsicska Viktória

Globális felmelegedés (2. rész)

IV. Néhány keresztyén válasz és összegzés

Nos, mi a mi válaszukuk minderre? Mit tudunk mondani erre a „globális felmelegedés” csomagra? Alapvetően nyolc dolgot válaszolnék.

1. Ha megkérdezik tőlünk, hogy van-e felmelegedés, mondjuk azt, hogy igen, van – egyetlen oC átlagosan. Továbbá, hogy lehetséges a felmelegedés és lehűlés és annak egymást követő ciklikussága. Nem lineáris a felmelegedés, tehát nem szükséges hisztériázni, mindig is voltak szélsőségek, nagyobbak, mint most, volt sokkal melegebb, mint most, és akkor sem dőlt össze a világ, akár a középkorban, akár a római korban. A felmelegedés, illetve lehűlés inkább szinuszgörbét írt le.

2. Meg kell értenünk, hogy a „zöld” mozgalmakkal az a baj (és ez lényeges!), hogy alapvetően materialista, naturalista és panteista nézeteket vallanak. Számukra ez a Föld és a természet az „isten”. Gaiát – a Földanyát – tisztelik. Ezzel pedig a mi problémánk az, amit Pál a Róm 1,25-ben kifejtett, hogy tudniillik ők azok „...akik az Isten igazságát hazugsággá változtatták, és a teremtett dolgokat tisztelték és szolgálták a teremtő helyett, aki mind örökké áldott.” Igen, Pál itt azt állítja, hogy a hitetlen ember a Teremtőt lecserélte a teremtett világra, és a teremtett világot imádja a Teremtő helyett. A „zöld” mozgalmak valójában ezt teszik. A teremtett világot akarják megvédeni, és ezt a teremtett világot akarják tisztelni, azt gondolva, hogy ebben a teremtett világban van az élet. A

Greenpeace mozgalom (ami magyarul „zöld békét” jelent) lényegében azt képviseli, hogy állítsuk meg a természetnek, ennek a világnak a támadását, kizsákmányolását, és kössünk békét ezzel a világgal, a Földanyával, mert a Földanya adott életet nekünk. Tehát az a gond a „zöld” mozgalmakkal, hogy panteista és naturalista nézeteket vallanak. Úgy gondolják, hogy ez a Föld adta nekünk az életet, és nem az Isten. Ez pedig egyfajta modern bálványimádás.

3. Meg kell értenünk azt is, hogy sem az állatok és a növények, sem pedig ez a teremtett világ nincs egy „súlycsoportban” az emberrel. Mert az ember Isten képére van teremtve. És lehet, hogy a „zöldeknek” furán hangzik, ami most következik, de az ember fontosabb az állatoknál, a növényeknél és akár ennél a teremtett világnál is. Nagyon érdekes a Zsolt 8,4-5 verse, ami így hangzik: „*Mikor látom egeidet, a te ujjaidnak munkáját; a holdat és a csillagokat, amelyeket teremtettél: Micsoda az ember – mondom – hogy megemlékezzél róla? És az embernek fia, hogy gondod van reá?*” Érdekes a kontextus. Arról beszél a zsoltáros, hogy az ember Isten különleges gondoskodását élvezi. Ez az egész teremtett világ – ebben az értelemben – az emberért van, és az ember az állatokkal, a növényekkel, sőt a Nappal a Holddal és a csillagokkal szemben is megbecsültebb pozíciót élvez. És ha valamit alá kell rendelni valaminek, akkor nem az embert fogjuk alárendelni az állatvilágnak, a növényvilágnak, vagy a bolygóknak és a csil-

lagoknak, hanem mindezeket együttesen az embernek. A Föld van az emberért, s nem az ember a Földért. Mivel tehát az ember az Isten képére van teremtve, nem emelhetjük a világot az ember fölé. A „zöld” mozgalmak viszont kimondatlanul is ebbe az irányba haladnak. Lassan már az ember nem annyira fontos, mint egy állat. (Ez valahol érthető, mert a zöldek világnézetében az ember valóban egy fejlettebb állat!) Olykor azt látom, hogy vannak olyan „zöldek”, akik egy hangyafaj vagy egyes halak megmentésén fáradoznak. Félre ne értsük a dolgot! Mi keresztyének is igyekszünk a természetet megbecsülni és nem tönkretenni, de nem oly módon, hogy az állat- vagy növényvilágot az ember fölé emeljük.

4. A „zöldekkel” még az is a gondunk, hogy nem értik meg azt a teológiai alapigazságot, miszerint ez a világ egy bukott világ. Ezt a világot nem lehet megmenteni úgy, ahogyan azt ők akarják tenni! Ez egy bűn által fertőzött, romlott világ. „...tudjuk, hogy az egész teremtett világ egyetemben fohászodik és nyög mind idáig.” (Róm 8,22) Ez a világ nyög. És azért nyög, mert a bűn megrottotta. És ha ez a világ valakit vár, akkor nem a „zöldek” várja, és nem a „zöldek” által felkínált megoldásokat. Hanem kit vár a világ a Róm 8,19 szerint? „...a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését.” A Biblia szerint nem a „zöldek” fogják ezt a világot megváltani, vagy orvoslást hozni a világ problémáira, hanem az Isten fiai. Mi keresztyének ezt tudjuk, és emlékeznünk

kell arra, hogy ez a világ el fog pusztulni! Tehát ebben az értelemben: hiábavaló próbálkozás ezt a világot megmenteni. Ezt a világot nem tudjuk megmenteni. Ez a világ tönkre fog menni, mert a bűn megrontotta, ezért ítélet alatt áll. A világ múlandó voltáról gyakran olvasunk a Szentírásban, így például a Zsid 13,14-ben: „...*nincsen itt maradandó városunk, hanem a jövődőt keressük*”. Itt a keresztyén hitvallás azt rögzíti, hogy mi a jövődőt keressük, nincs e Földön maradandó városunk, itt minden el fog pusztulni. A Zsolt 102,26-27-ben, „*Régezte fundáltad a földet, s az egek is a te kezdednek munkája. Azok elvesznek, de te megmaradsz; mindazok elavulnak, mint a ruha; mint az öltözet, elváltoztatod azokat, és elváltoznak.*” Ebben az ígérésben az Isten változhatatlansága és örökkévalósága van szembeállítva a világ mulandóságával. Nyilvánvaló tehát, hogy ez a világ elpusztul, ez a világ megszűnik. Ezért nem lehet olyan értelemben megőrizni és megtartani időtlen-időig, ahogyan azt a „zöldek” elképzelik. (Mindazáltal ez nem jelenti azt, hogy a keresztyének nem kell megtennie mindent a környezet védelme érdekében. Csupán a hangsúly kerül máshová. Ebben az értelemben tehát a keresztyének igenis „zöldek”. Felelős sáfárai mindannak, amit Isten rájuk bízott.)

5. Ha a felmelegedésről beszélünk, nekünk szegezhetik a kérdést: „Te keresztyénként hogyan vélekedsz a felmelegedésről, van-e globális felmelegedés?” Erre azt kell, hogy válaszoljunk, hogy van, de egyelőre csak egy fokos az átlag felmelegedés, amit mi elfogadunk, és hogy a felmelegedésben van egyfajta ciklikusság. Majd tegyük fel mi is egy kérdést: „Hallottatok arról, hogy lesz egy ennél sokkal súlyosabb globális felmelegedés?” És ekkor olvassuk fel a 2Pét 3,7-et,

és a 10-12 verseket, amelyek így hangzanak: „*A mostani egek pedig és a föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára. Az Úr napja pedig úgy jó majd el, mint éjjeli tolvaj, amikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta levő dolgok is megégnék. Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyenek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben, akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét, amelyért az egek tűzbe borulva felbomlanak és az elemek égve megolvadnak!*” Lesz globális felmelegedés? Mondjuk ki: lesz! De ez aztán tényleg globális lesz! És nem egy vagy két fokkal fog megugrani a hőmérséklet, hanem sok százal, sok ezerrel! És ha valaki fél a globális felmelegedéstől és amolyan „zöld”-mániás; ha attól fél, hogy megolvadnak a jéghegyek, akkor mondd meg neki, hogy lesz globális felmelegedés. Abban a felmelegedésben minden és mindenki meg fog égni. Ha valakit komolyan foglal-

koztat a felmelegedés, akkor inkább ez a végső globális felmelegedés foglalkoztassa, ami tényleg rettenetes lesz, mert az Istennek az ítéletét hozza! Ez el fogja pusztítani a Földet, mint ahogyan elpusztította egykor a Földet az özönvíz. Annyi lesz a különbség, hogy ez most tűz által fog történni. Ez valóban globális pusztulás lesz, nem csak imitt-amott történő felmelegedés, hanem fogalmazhatunk úgy is, hogy felülről is és alulról is bekövetkező, ahogyan annak idején Isten megnyitotta az ég csatornáit, illetve a mélység forrásait. Nos, a Föld magmája 6800 oC-os, és talán el tudjuk képzelni, hogy a mélyből is feltör a tűz (láva formájában), és felülről, kívülről is éri majd valami külső hőhatás a Földet. A pontos forgatókönyvet és az eseményeket nem ismerjük, de a lényeg az, hogy lesz egy végső pusztulás, és azt nem a globális felmelegedés fogja okozni, hanem Krisztus visszajövele. Ő lesz ennek a szerzője, és Ő megítéli ezt a világot úgy, amint azt a Biblia írja: „*az elemek felbomlanak és az egek is tűzbe borulva*

felbomlanak.” Lesz tehát egy valódi pusztulás, és ahelyett, hogy a gáz-meghajtású dezodorokkal és a széndioxiddal foglalkoznánk, gondolkozzunk azon, miként lehet eme globális felmelegedés elől megmenekülni!

6. Ekkor beszélhetsz arról, hogy ettől a tűzhaláltól meg lehet szabadulni. Ugyanis ettől a fajta „globális felmelegedés” általi haláltól csak egyféleképpen lehet szabadulni. Nem úgy, hogy nem használj dezodort, hanem úgy, hogy Krisztushoz jössz, aki megtart, megment és üdvözít. És itt fel lehet olvasni akár a 2Thessz 1,7-9-et, ami így hangzik: *„Néktek pedig, akik szorongattatok, nyugalommal mivelünk együtt, amikor megjelenik az Úr Jézus az égből az ő hatalmának angyalival. Tűznek lángjában, ki bosszút áll azokon, akik nem ismerik az Istent, és akik nem engedelmességek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának. Akik meg fognak lakolni örök veszedelemmel az Úr ábrázatától, és az Ő hatalmának dicsőségétől.”* Ez az igerész arról szól, hogy Krisztus bosszút áll mindazokon, akik nem ismerik az Istent, és akik nem engedelmességek az Evangéliumnak. Nos, ez lesz a végső globális felmelegedés és ez elől kizárólag egyféleképpen lehet megmenekülni. Úgy, ha az ember Krisztushoz tér, megtér és bűnbánatot tart. Ez az a kapcsolódási pont, amikor beszélhetsz az illető embernek az Evangéliumról. Arról, hogy: Tudod-e, hogy mi vár erre a földre igazából? Illetve: Hogyan lehet az eljövendő ítélet-től megmenekülni?

7. Tanulság számunkra még az is, hogy keresztyénekként inkább az odafennvalókkal kellene törődnünk (Kol 3,1-3). Azaz az eljövendő világgal kellene többet törődnünk, illetve az ebből származó evilági feladatainkkal. Az Ige többször is felszólít arra, hogy törőd-

jünk az odafennvalókkal és ne a világi dolgokkal. Számunkra itt az a veszély, hogy néha átvesszük a világi szlogeneket, a világ napirendjét, a világ aggodalmaskodását, és mi is elkezdünk azzal foglalkozni, hogy például miként tudnánk csökkenteni a széndioxid kibocsátást. Holott egyrészt nem biztos, hogy ezt csökkenteni kell, másrészt nem biztos, hogy ez okozza a globális felmelegedést. Mindeközben pedig megfélekedünk arról, hogy mi, pontosabban ki fogja elhozni a végső globális felmelegedést. Tehát valahol a mi fókuszunk sincs megfelelő helyen, és a mi prioritási listánk sem megfelelő. Mert új ég és új föld lesz. A mostaniak elmúlnak. Akkor pedig mi ne akarjuk ezt megmenteni! Ne akarjuk megvédeni minden áron azt, ami amúgy is pusztulásra van ítélve.

Arról nem is beszélve, hogy a környezetvédelemmel kapcsolatosan milyen óriási a képmutatás. Esetenként pontosan a gazdag országok nem védik kellőképpen a környezetet. Köztudott, hogy Afrika egy óriási személtelarakó telep, és aki csak teheti, oda hordja a szemetét, mivel ott olcsón lehet azt tárolni. Ezenkívül a széndioxid kibocsátásról szóló paktumokat aláírják ugyan, de nem tartják be. Szóval az egész egy nagy képmutatás.

8. Vigyázzunk arra, hogy ne dőljünk be a riogatásoknak! Ezek a médiakampányok a megfélemlítésről szólnak. Azért, hogy később könnyebben elfogadtassanak az emberekkel bizonyos intézkedéseket, melyeket különben nem tudnának elfogadtatni. De a Biblia nem tud arról a jégkorszakról sem, amivel riogatnak. Álljon itt erre nézve egy igerész a Mt 24,37-39-ből: *„Amiképpen pedig Noé napjaiban volt, akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is. Mert amiképpen az özönvíz előtt való napokban esznek és isznak, házasod-*

nak és férjhez mennek, mind ama napig, amelyen Noé a bárkába ment. És nem vesznek észre semmit, mígnem eljött az özönvíz és mindnyájukat elragadta: akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is.” Ez a Jézus által bemutatott kép arról árulkodik, hogy egykor senki nem sejtette az özönvíz váratlan eljövételét. Az emberek házasodtak, ettek, ittak, nem bánkódtak, mindenki élte az életét, s egyszer csak megjött az özönvíz. Jézus azt mondja: ekképpen lesz a világ végén is. Tehát az emberek sejtene sem fogják, hogy itt valami jelentős változás készül. Ez nem egy olyan kép, mintha az emberek egy sarki tundrán dideregnének, (mert ugyebár a felmelegedés után lehűlés következik, legalábbis a humanista tézis szerint), és fagyoskodva várnák a világ végét, hanem vígan élnek, házasodnak, esznek, isznak, járnak a munkába, és egyszer csak visszajön az Úr.

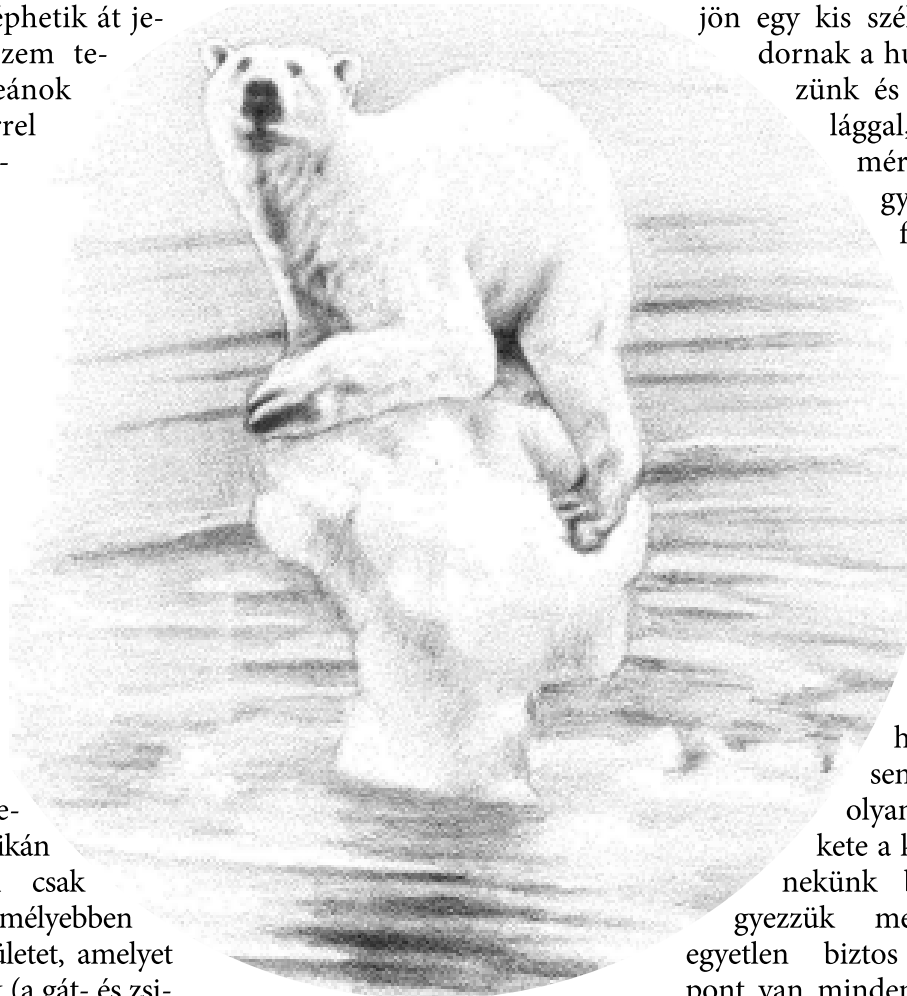
A Szentírás tehát nem úgy nyilatkozik a végről, ahogy azt nekünk a tévében prezentálják. Nem lesz jégkorszak. Továbbá az sem hihető, hogy a világóceán nagy területeken előnti a különféle partvidéki városokat, ahogyan ma azt szintén elképzelik. Egyelőre tény az, hogy az Atlanti- és a Csendes-óceánban lévő szigeteken lévő szintmérő állomások – annak ellenére, hogy állítólag már több tíz éve melegszik a Föld hőmérséklete – nem mutatták ki egyértelműen azt, hogy az óceán szintje jelentősen emelkedett volna. Egyébként is nehezen képzelhető el, hogy az óceánok több méter magasságban előntenék a szárazföldet. Azt is megmondom, hogy miért nem hiszem ezt. Azért, mert a Szentírás mást tanít. A Zsolt 104,7-9-ig terjedő szakaszban ez áll: *„Egy kiáltásodtól eloszlottak és mennydörgésednek szavától*

szétriadtak. Hegyek emelkedtek fel és völgyek szállottak alá arra a helyre, amelyet fundáltál nekik. Határt vetettél amelyet át nem hágnak; nem térnek vissza a földnek elborítására.” Ez a Zsol-tár arról szól, hogy az özönvíz után (mely a Föld domborzatában is jelentős változásokat hozott) Isten határt szabott a vizeknek. És ezt a határt, úgy gondolom, a vizek nem léphetik át jelentősen. Nem hiszem tehát, hogy az óceánok akár egy-két méterrel elborítanák a szárazföldet.

Ez nem tévesztendő össze azzal, ha például Hollandiában átszakadt egy gát, és jelentős területek kerülnek víz alá! Eredetileg azokat a területeket a tengertől rabolták el. Azt a tenger csak visszahódítja! Hasonlóan, a New Orleans-ra lecsapó Katrina hurrikán kapcsán az óceán csak visszafoglalt egy mélyebben fekvő, mocsaras területet, amelyet korábban lecsapoltak (a gát- és zsiliprendszerek nem volt megfelelően karbantartva, emiatt a hurrikán átszakíthatta őket). De ilyenkor az óceán nem hódít el új területeket a szárazföldtől. Csak visszafoglalja azt, ami korábban az övé volt. Meggyőződésem, hogy az óceán nem fog jelentős területeket elhódítani a szárazföldtől. Ezalatt nem azt értem, hogy a szárazföldi partvidék nem változhat meg, vagy hogy nem kell számolnunk normális folyamatokkal, mint például a partvidék eróziója stb. Hanem azt, hogy a globális felmelegedés következté-

ben nem önti el az óceán a szárazföldet. Ha komolyan vesszük az Igét, nem kell attól félnünk, hogy az óceán vize több száz kilométerre, több méteres magasságban betódul a szárazföldekre, és mondjuk Nyugat-Európa, vagy az Észak-Amerika keleti partján fekvő nagyvárosokat elárasztja. Ez nem fog bekövetkez-

ni.

Ezért jó lenne egy biblikusabb és józanabb álláspontra jutni. Ehhez viszont meg kell bízunk Isten Igéjében. Illetve ajánlom, hogy alaposabban nézzünk utána a mai „tudósok” állításainak, elképzeléseinek. Döbbenetes látni, hogy az egyházak képviselői – beleértve a protestáns és neoprotestánsokat is – mennyire haladnak az árral, és a világ napirendjét követik ebben is. Részt vesznek különféle ökumenikus konferenciákon, össztársadalmi rendezvényeken és az egyház szerepét, akciótervét tárgyalják a

globális felmelegedésben. Ahelyett, hogy az evangélizálásban buzgólkodnának!

De ne feledkezzünk meg a személyes alkalmazásokról sem! Ez is egy olyan téma volt, amiben ismét tetten érhető: mennyire gyökértelen és befolyásolható a keresztyén ember! Mennyire nem az Igében van lehorgonyozva és meggyökerezve. Mihelyt jön egy kis szél, azonnal elsodornak a hullámok, szörfözünk és haladunk a világgal, holott már

mérföldekre vagyunk a szárazföldtől, pontosabban a kősziklától, Isten Igéjétől.

Nos, kívánom, hogy sokkal kritikusabban és körültekintőbben viszonyuljunk minden modern jelenséghez, mert korántsem biztos, hogy olyan fehér vagy fekete a kép, ahogyan azt nekünk bemutatják. Jegyezzük meg: számunkra egyetlen biztos vonatkoztatási pont van minden kérdésben! Az pedig Isten Igéje!

Szőke Imre

Források, felhasznált irodalom

Environmentalism: The New Religion, *Evangelical Times*, September, 2007
Sins of Emission, *Evangelical Times*, October, 2007
The Bible and Global Warming, *The Banner of Sovereign Grace Truth*, October, 2007
www.answersingenesis.org
www.globalwarminghysteria.com

Beszámoló a házások táborából

Isten kegyelméből részt vehettünk az augusztus 11-18 között szervezett házások (nem csak fiatal házások!) táborában. Izgatottan vártuk, mert a tavalyi táborról csak jót hallottunk. Az idén jóval több személy, család jöhetett el, így többen voltunk, akik először vettünk részt családos táborban.

A program megfelelő volt, az előadások mellett teret engedve az elmélkedésnek, beszélgetésnek, pihenésnek vagy akár kirándulásnak (gyógynövénygyűjtésnek) is.

Az előadások nagyrészt az 1Kor 13-ban található „szeretet himnusza” köré csoportosultak, így Urunk jóvoltából megláthattuk naponta, hogy mit jelent pontosan a szeretet a gyakorlatban. Az előadásokon keresztül Isten rámutatott arra a (szomorú) tényre, hogy mennyire nem értünk és főként nem alkalmazunk tudatosan és megfelelően egy közismert (és közkedvelt) ígérést – vagy a má-

sodik fő parancsot (Mt 22,37-39). Lassanként az Ige kardja mind-egyikünkre lesújtott és feltárta a rejtett vagy éppen dédelgetett bűneinket, hiányosságainkat, azt, hogy magunktól nem tudjuk az Isten szerinti szeretetet gyakorolni, és hogy ebben is Istenünk kegyelmére, segítségére van szükségünk. Egy-egy előadás alkalmával a szeretetnek csak néhány tulajdonságát elemezte az Ige fényében a szolgáló igehirdető, így volt lehetőségünk jobban átgondolni és megvizsgálni tulajdon életünket. Igen hasznosak voltak a csoportos beszélgetések, többek között azért, mert ezeken kiderült, hogy mennyire hasonló problémákkal, kísértésekkel, bűnökkel küszködünk.

Ugyanakkor megláthattuk azt is, hogy mennyire Isten kegyelmétől függünk, és bátoríthattuk egymást arra, hogy Urunkra bízunk életünket, házasságunkat, hogy Őhöz forduljunk segítségért. Csodálatos volt megtapasztalni Is-

ten jelenlétét, ahogy megnyitotta a szíveket (és főként az ajkakat!) a beszédre, a múltbeli küzdelmek megosztására vagy jelenlegi égő sebek felfedésére és kezelésére. Bátorítóak voltak az „idős” házások tapasztalatai, melyeket megosztottak velünk: megtapasztalhatták úgy a bukásokat, mint Isten kegyelmét az ezekből való szabadítás által.

További témák voltak a gyereknevelés, a keresztyén ember örvendezése és bizonyágtétele. Ugyanakkor Isten felhívott arra is, hogy bízunk magunkat az Ő igazságos ítéletére, amikor különböző bántalmazások érnek emberek részéről.

Elgondolkodtatóak voltak a Szentírásból vett példák, melyek különböző házaspárok életéből mutattak be részleteket. Isten a negatív példákon keresztül figyelmeztet, a pozitív példákon keresztül pedig bátorítani akar. Éppen ezek bizonyítják, hogy a bűnös természet nem változik az évekkel vagy a megváltozott körülményekkel.

Hálát adhatunk Urunknak, hogy lehetővé tette ennek a tábornak a megszervezését, hogy megnyitotta a szíveinket az Ő Igéjének meghallására, hogy munkálta bennünk azt, hogy megosszuk testvéreinkkel harcainkat, bukásainkat és az Isten kegyelméből véghezvitt sikereinket. Hálásnak kell lennünk, hogy az Ige rávilágított arra, hogy milyen az igazi szeretet, és hogy Isten kegyelme nélkül mi erre teljesen képtelenek vagyunk.

Legyen mindezekért Övé a dicsőség!

Orbán Csaba és Enikő

Innen-Onnan

Hálaadás nyári táborainkért...

Hálaadással tartozunk Istennek azért, hogy kis felekezetünk ebben az esztendőben is jól kihasználhatta a nyári időszakot. Három országban összesen 18 tábor, konferenciát, illetve csendesnapot szerveztünk különféle témákban és különböző célcsoportoknak. Alkalmainkon több száz személy vett részt. A beszámolók és a későbbi visszajelzések alapján elmondhatjuk: az Úr ismét kegyelmes volt hozzánk, hiszen szolgálattelvők és résztvevők egyaránt tapasztalták az Ő áldását.

Keskeny Út

A keresztelezés elmélete és gyakorlata...

Ezzel a címmel került megrendezésre az a konferencia, melyet 2008. május 20-án tartottak a balazséri (Kárpátalja) Béthel Konferencia-központban... Egyházunkban, de mindenütt a világon, ahol keresztyén egyházak vannak, mindig is kérdés volt a keresztség hogyanja, és az ehhez kapcsolódó felvetések. Gyakran történik, hogy gyülekezeteket oszt meg a kérdés: gyermek vagy felnőtt keresztség? Ezért a KRE lelkészei úgy gondolták, érdemes arra időt és energiát szánni, hogy a Biblia tükrében átbeszéljék a keresztség elméleti és gyakorlati dolgaihoz kapcsolódó kérdéseket. A délelőtti folyamán Dr. Vladár Gábor pápai és Dr. Fekete Károly debreceni teológiai professzorok előadására került sor, majd az ebédet követően fórum következett.

Dr. Vladár Gábor kifejtette: a keresztség a keresztyén egyházba való felvétel, ugyanakkor a

Szentlélek jelképe is. Az, hogy ráöntjük a vizet a gyermek fejére, jelképezi Isten Lelkének kiáradását. Ezért a keresztség és a Szentlélek szorosán kapcsolódnak egymáshoz. Akik tehát kaptuk a Lelket, a szerint is kell járnunk. A keresztség ezért valaminek a kezdete, akár gyermek, akár felnőtt korban részesülünk benne. Két dolog miatt „csúszhat félre”: ha nem vesszük komolyan, valamint, ha törvényt gyártunk belőle. Ha valaki megkeresztelkedik, még nem lesz tökéletes. Ugyanis a bűn ellentéte nem a büntelenség, hanem a hit. A keresztségben ez a kettő kapcsolódik össze: az Isten ígérete és az ember hite. A gyermekkeresztség elvetése nem az egyház megújításának leghatékonyabb eszköze. Ha gyermekkeresztséget gyakorlunk, akkor lehetőségünk van számos más ehhez kapcsolódó szolgálatra. Az ige hirdetéséből származó hit lehet előzménye a keresztségnek, de nem feltétele. Keresztség nélkül nincs keresztyén ember. Keresztyén ember az, akinek az unokája is keresztyén lesz. Ezért fontos a keresztség előtt és után a nevelés kérdése. A tudatos hitben való nevelés. Kell, hogy a gyermek szüleivel élje át az Isten dicsőítését.

Dr. Fekete Károly teológiai professzor elmondta: a Magyarországi Református Egyház a reformátori hitvallásokkal együtt vallja: csak egy keresztség van Isten egyházában, és elég egyszer megkeresztelkedni, vagy Isten számára felavattatni. A keresztség sákramentumát ökumenikus sákramentumnak tekintjük, hiszen az nemcsak egy felekezetbe, hanem Krisztus egyetemes

egyházába való felvételt is jelent. „Egy a keresztség” (Ef 4,5). A keresztség érvényességét ahhoz kötjük, hogy a feltámadott Krisztus missziói parancsa szerint az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében történik, tehát a Szentháromságról szóló tanítás megvallását feltételezi. Meglátásom szerint egy egészséges gyülekezetben megfér egymás mellett a gyermekkeresztség, és – a jól végzett lelkipásztori szolgálat következtében – a felnőtt keresztség is (azok esetében, akiket gyermekkorban nem kereszteltek meg) – mondta az előadó. A gyermek és felnőtt keresztséget nem szabad egymás ellen kijátszani, mindkettőnek van jogosultsága. Isten és ember szövetsége megmarad két egyenlőtlen fél szövetségének. Akár gyermek vagy felnőttkorban történik a keresztség, az ember ember marad. Még a hit sem lehet érdemszerző Isten előtt. „...A hit a keresztséghez tartozik, mégsem lehet erre a hitre nézve megkereszteltetnünk magunkat.” Az ember nem építhet a hitére, mert akkor emberi biztosítékra épít. A hitről a keresztség esetében is csak abban az értelemben beszélhetünk, amit az Újszövetségben így mond egy apa: „Hiszek, Uram, segíts hitetlenségemen!” (Mk 9,27) Luther ezt mondta: „Ha Isten szövetséget kötött a világgal, akkor ki zárhatja ki ebből a kisgyermeket?” Ehhez ma sem tudunk hozzátenni semmit. A keresztség Isten megelőző kegyelméről beszél. A Szentírásból szemléletmódot tanulunk, nem csak kazuisztikát. Tehát a keresztség kérdésénél sem-

mi (forma, egyik vagy másik dolog túlhangsúlyozása) nem kerekedhet felül a krisztocentrikus, biblikus látáson. Elveszítettük a keresztség hittitok jellegét. Számon kérjük a hitet. A keresztség a közösséghez tartozás vállalásával kapcsolódott össze. Ma az embereknek csak a keresztség ténye kell, ami azon felül van, arra már nem figyelnek oda. A keresztség sákramentuma nem egy pillanatnyi dolog, hanem annak komoly előzménye és következménye kell, hogy legyen.

www.reformatus.hu

Ezek a zavaros és ide-oda kapkodó, másfelől hiányos magyarázatok nem tisztáznak semmit. Így a konferencia nem sok valódi változást hozhat. Továbbra sem biblikus a keresztség elmélete és gyakorlata...

J. I. Packer kilépett a kanadai anglikán egyházból...

James I. Packer – a könyvei révén világszerte jól ismert – evangéliumi teológus kilépett a kanadai anglikán egyházból. Indoklásában kifejtette, hogy már nem tudja tovább nézni azt, ahogy az egyház egyre liberálisabb és világiasabb lesz. Továbbá azt sem, hogy gyakorlatilag senki nem lép fel a tévitanítások és az erkölcsatlenség ellen. Felismerte, hogy minden fáradozása ellenére egyháza megreformálhatatlan. A 81 éves Packert nemrégiben a Time magazin a világ 25 legbefolyosabb evangéliumi vezetője közé sorolta...

The Banner of Truth Magazine

Mindig is csodálkoztam azon, hogyan tud Packer ilyen hosszasan kompromisszumban élni... De most már megkönnyebbültem. Talán jó példa lesz ez a magyar népegyházakban lévő hívő

vezetők számára is... Különösen gondolunk azokra, akik felekezeti szervezeten kívüli szárnyai alá menekültek, miközben liberális felekezetekben is tevékenykednek... Bárcsak felismernék, hogy nem árt mielőbb kilépni egy kompromisszumos kötelékből! Erre pedig nem kell 81 éves korig várni!

Kommandósok költöztették haza a református lelkészt...

Sikkasztás miatt zárt ki egy lelkészt az Erdélyi Református Egyház, ám a világi hatóságok szabálytalannak ítélték kirúgását, így kommandósok segítségével hazaköltöztették a parókiára. Tőkés László szerint ezzel a román hatóságok megsértették az egyházi autonómiát. Az európai parlamenti képviselő, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspöke amiatt támadta a hatóságokat, mert kommandósok költöztettek vissza egy lelkészt az egyházkerületéhez tartozó falu parókiájára, pedig az egyház kizárta a papot. A Bihar megyei Gencs település lelkészét, Bátor Gyulát egyébként nagy összegű sikkasztás miatt sújtották palástvesztéssel, ügyében a nagyváradi rendőrség folytat bűnvádi eljárást. Bátor számtalan pert indított az egyházkerület ellen. Tőkés szerint „az egyházi autonómiát semmibe vevő döntéshozók pedig azt az ítéletet hozták, hogy az egyházkerület szabálytalanul járt el, amikor a bűncselekményt kimerítő tények ellenére elbocsátotta a papot állásából”. Bátor ezt követően végrehajtoval, illetve kommandósok, rendőrök és csendőrök seregével többször is megpróbált jogtalanul visszaköltözni a gencsi parókiára, ám ezt a helybéli református hívek mindannyiszor megakadályozták. A volt lelkész mintegy ötven kommandós gyűrűjében is-

mét megjelent a végrehajtoval a gencsi református gyülekezet parókiájánál. A kommandósok behatoltak a parókiára, segítségükkel Bátor új zárat szerelt a paplak ajtajára. Az erőszakkal visszatért lelkész azonban nem maradt az épületben, a hívek ugyanis távozását követelik.

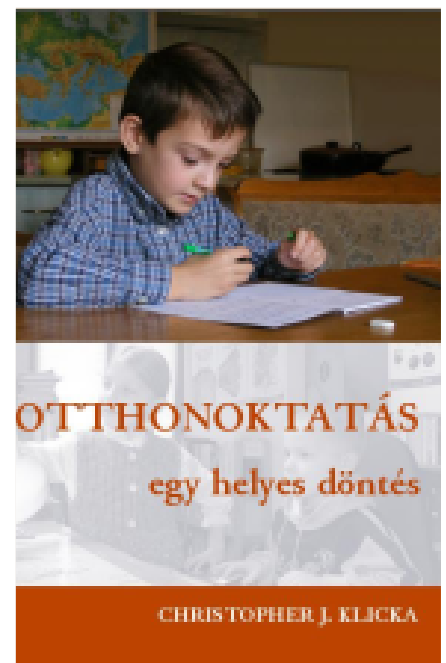
Független Hírügynökség

Ha nem olvastam volna, nem hittem volna hogy ma már ez is előfordulhat...

Új könyv a Presbiteriánus Kiadónál...

Örömmel tájékoztatjuk olvasóinkat hogy a Presbiteriánus Kiadó kínálata egy újabb hiánypótló könyvvel gazdagodott. A nyár folyamán sikerült megjelentetni Chris Klicka Otthonoktatás: egy helyes döntés című könyvét. Honlapunkon közzétettünk egy rövid ismertetőt a könyvről. Szeretettel ajánljuk mindenki figyelmébe, aki a keresztyén oktatást fontosnak tartja, illetve szeretne megismerkedni az otthonoktatás alapvető kérdéseivel.

Keskeny Út

Keresztyén lett a Hamasz vezető fia...

A radikális iszlám szervezet, a Hamasz egyik vezetőjének, Hassan Yousef sejknek a fia – Masab Yousef – keresztyén hitre tért. A Kaliforniában tartózkodó fiatalember tisztában van azzal, hogy életét kockáztatja ezzel a lépésével. Abban reménykedik, hogy Isten az apjának és családjának is idővel megadja, hogy megnyílják szemük a keresztyén hitre és Jézus Krisztusra. Leginkább az a bibliai felszólítás ragadta meg szívét, amely így hangzik: „Szeresd ellenségedet!” Ez a mondat szöges ellentétben állt mindazzal, amit korábban tanult és hallott, s amiben felnőtt.

www.christianpost.com

Istennél semmi sem lehetetlen... Őt még a Hamasz sem tudja feltartóztatni...

Mulatott Komolló...

Szombaton a futballpálya melletti téren negyedszer nyitotta meg a falunapokat a főszerző Balla Barna református lelkipásztor, ezúttal a tavaly augusztusban alakult Komolló Egyesület el-

nőkeként, majd Dálnoki Lajos, Réty község újraválasztott polgármestere köszöntötte az egybegyűlteket. A gyermekek közül a vállalkozó szelleműek különböző versenyeken vettek részt: rönkön táncoltak, amíg valaki le nem lépett a csutakról, kekszet rágtak, s aztán még füttyülni is kellett, vagy a pálya körül bringáztak. A nagyobbak fociztak, a rétyi ifik és a komollói öregfiúk csaptak össze. Közben folyt a sör, s fogyott a flekken és a miccs, mígnem Madaras Dániel és Jánosi Imre borjúlábszáras, füstölt csülkös, savanyú káposztás babgulyása kész nem lett. Az este szabadtéri diszkóval zárult. Tegnap ünnepi istentiszteletet tartottak, melyen közreműködött a rétyi Antos János Általános Iskola furulyaegyüttese és a Székely Mikó Kollégium diákkórusa. Majd a futballpálya mellett folytatódtak az előző nap abbamaradt vetélkedők, fellépett a helybeli Erdősi Sylvester János Általános Iskola hagyományőrző csoportja, s a júniális koncerttel zárult.

www.reformatus.ro

A főszerző jól végezte munkáját: sör, flekken, szabadtéri disz-

kó, szórakoztató játékok... Ez kell a népnek... Panem et circenses, kenyeret és cirkuszt... Ezt követhette majd másnap az „ünnepi” istentisztelet...

R. C. Sproul másként látja a teremtést...

Dr. R. C. Sproul nemrégiben a következő kijelentést tette a Westminsteri Hitvalláshoz írt magyarázatában: „Tanítói karrierem jelentős részében elfogadtam az ún. ‘keret-hipotézist’ mint lehetőséget. De most változtatnom kell álláspontomon. Immár a hatnapos teremtés híve vagyok. Mózes első könyve azt tanítja, hogy Isten hat, huszonnégy órás nap alatt teremtette a világegyetemet és benne mindent... Jelentős hermeneutikai csűrös-csavarás kell ahhoz, hogy a Genézis első két fejezetének nyilvánvaló jelentését elferdítsük.” Sproul – aki világszerte ismert amerikai presbiterianus (református) teológus – eddig több mint 60 művet jelentetett meg. Könyveit magyar nyelvre is lefordították.

Free Church Witness

Légycsapó elleni mechanizmus a legyek agyában...

Felesleges a felszállni kész légyre célozni, lecsapáskor érdekesebb inkább a menekülési útvonalat elzárni, mert a rovar agya gyorsabban reagál az emberénél. Már a veszély közeledtével a rovarok úgy készítik elő repülésük rajtját, hogy ellenkező irányban biztos egerutat nyerjenek. „Ezek nagyon gyors mozdulatok, körülbelül 200 millimásodpercet vesznek igénybe, de ezalatt az állat képes meghatározni a fenyegetés irányát, valamint összeállítja a meneküléshez szükséges mozdulatsort, ehhez állítja a lá-

bait és a szárnyát. A legyek agya tehát elképesztően rövid idő alatt képes az érzékelési ingerre megfelelő motoros választ adni” – foglalta össze a *Current Biology* című folyóiratban megjelent tanulmányt Michael Dickinson, a Kaliforniai Műszaki Egyetem biológus mérnöke. Dickinson és csoportja gyümölcslegye-

ket, egy csinos légycsapót és nagy sebességű digitális képalkotó berendezést használt fel kísérletéhez. Tapasztalataik szerint a rovarok a szemből jövő támadásra középső lábaikat előre mozdítják, hátrafelé húzódnak, és hátsó lábaikat felemelik egy rükkvercfel-szálláshoz készülve. Ha a fenyegetés oldalról érkezik, a légy az el-

lenkező oldalra húzódik, mielőtt elrepül.

ww.mti.hu

Hogy mire képesek ezek a legyek? Csak azt nem értem, hogy az evolúció hívei hogyan magyarázzák eme képesség „kifejlesztését”? Merthogy a lecsapott légy nem tudta átadni tapasztalatait a további generációknak... :-)

Reformációs konferenciáink...

Olvasóink figyelmébe ajánljuk reformációs konferenciánkat. Ha az Úr is megtart és élünk, ismét három helyszínen – Szováta, Miskolc és Beregszász – és azonos időpontban – azaz október 31. és november 2. között – kerülnek megrendezésre ezek a konferenciák. További részletekért érdeklődni lehet a helyi gyülekezetek lelkészeinél.

Keskeny Út

Válogatta és megjegyzésekkel ellátta: Szőke Imre

A gyöngyök története

A gyöngyök fájdalom útján jönnek létre. Amikor a kagyló belső részébe egy homokszem kerül, a

kagyló szervezete reagál a kívülről jött idegen testre, és „kezelésbe veszi” az irritált, érzékeny helyet. A szemcsét különféle gyógyító anyagokkal vonja be, és idővel gyöngyszem jön létre.

Így van ez a Krisztust követőkkel is. Amikor nehézség adódik az életedben, hagyatkozz az Úrra, és hagyd, hogy Szentlelke formálja a gondolataidat és cselekedeteidet. Ne engedj a keserűségnek! Ne akarj Isten terve elé szaladni! Keresd a megoldást és a békességet az Úrnál! Figyeld, hogy Isten hogyan akarja a nehéz helyzetet a lelki növekedésedre fel-

használni, és hogyan keletkezik – Isten kegyelméből, általad – egy csodálatos lelki gyöngy a körülményeidből.

„Teljes örömmel tartásod, atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe estek, tudván, hogy a ti hiteteknek megpróbáltatása kitartást szerez. A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek minden fogyatkozás nélkül.” (Jak 1,2-4)

Az E-mail Ministry nyomán fordította és átdolgozta: Tihanyi Pál

Lelki legeltetés

„Az Úr az én pásztorom.” (23. zsoltár)

Ezekben az igékben Isten Lelke hat dolgot ad elénk:

1. A mi bűneink miatt olyanok vagyunk ezen a földön, mint a pásztor nélkül való elszéledt juhok.
2. Ez a megveszett világ tele van a mi lelkünk után leselkedő lelki farkasokkal, akik nagy dühvel feltátották ránk szájukat. (ApCsel 20,29)
3. Mihelyt Isten az Ő őriző szeméit behunyja, a mi lelki ellenségeink azonnal elragadják a mi lelkünket. (Jn 10,12)
4. Ha valakit Isten az Ő őriző szárnyai alá nem fogad, azt a Sátán magának lakóhelyül választja és őrzi. (Mt 12,45)
5. Isten oltalmazása egyedül az Ő atyai szeretetéből fakad, s a mi romlott természetünk nem befolyásolja. (5Móz 7,7-8)
6. Minden ember féljen, mert Isten csak azokat őrzi meg, akiken ingyen-kegyelemből megkönyörül (Róm 9,15).

A zsoltár igéiben három dolgot van:

- I. A pásztorság.
- II. Kicsoda ez a pásztor? Isten az a pásztor, mert azt mondja: „Az Úr az én pásztorom.”
- III. Kinek a pásztor? A Dávidé, mert Dávid a zsoltár szerzője.

Az igazi pásztornak a következő feladatai vannak:

1. Hogy megismerje az ő juhait. (Jn 10,14)
2. Hogy kies helyeken legeltesse a juhokat. (Zsolt 23,2)
3. Hogy az eltévelyedett juhokat felkutassa. (Lk 4,5)
4. Hogy a sérülteket bekötözze, és

a betegeket megerősítse. (Ez 34,16)
5. Az Ő életét is leteszi a juhokért. (Jn 10,15)

Dávid király Isten szíve szerint való ember volt, Izráelnek királya, Isten törvényének tisztelője, mégis azt mondja, hogy: „az Úr az én pásztorom”

Ebből a következő tanulságokat vonhatjuk le:

Nincsen sem olyan szent, sem pedig olyan méltóságban levő ember, aki ne szorulna rá arra, hogy Isten legyen a pásztor. Erre maga Dávid király is jó példa.

Ennek okai:

I. Mert mi mindannyian eltévelyedtünk a bűneink miatt, mint a juhok, és a veszedelem útjára indultunk, ahol elveszünk, ha csak Isten az Ő pásztorlásával meg nem térít.

II. Mert egyedül úgy érkezhetsz valaki a bűn száraz helyeiről a vizeknek élő forrásához, hogyha Isten a vezérlő pásztor.

III. Mert a bűntől való halálos félelem úgy megrémíti az embert, hogy amennyiben Isten ezt a rémületet meg nem szünteti, akkor örökkévaló sírás és keserűség gyötöri ebben és a másik életben is.

IV. Mert nincs egy ember sem, akit a lelki szomorúság ne gyötörne, és ama lelki átok ne terhelne mindaddig, amíg Isten az Ő Lelkét ki nem tölti rá, és meg nem áldja őt.

V. Mert ha nem Ő a te pásztorod, akkor három nagy kárt is vállalsz:

1. Mert, még ha szívedben gyökeret ver is a mag, de a fejsze mindenkor rajta van, és nem tudod, hogy melyik órában vágja ki Isten onnan.

2. Mert, még ha napokig a szívedben marad is, egyszer csak eljön a Sátán, és kiragadja azt onnan.

3. Mert, még ha öröm ébred is a te szívedben, mihelyt csak egy kisebb próba is jön, azonnal megbotránkozol. Avagy Anániás szívében nem volt valami kis gyökere az igének? De, mivel nem Krisztus volt a pásztor, hirtelen kivágott, és meghalt. Nem gondold, hogy Júdásban is meg volt az a mag, sőt a többi tanítványhoz hasonló volt az öröme is? De, mivel nem Krisztus volt a pásztor, megbotránkozott, és a Sátán kiragadta a szívéből.

Hasznod:

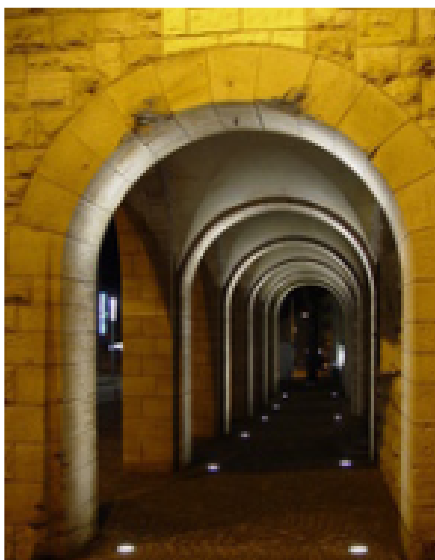
Vigyázz, hogy a lelked pásztorát, Krisztust magadtól el ne idegenítsd. Vizsgáljuk meg tehát, hogy mivel idegenítheted el Jézust magadtól annyira, hogy ne legyen pásztorod:

Amikor érzed, hogy Isten a Lelke által valamilyen jóra való szándékot nemz a szívedben, de te a testnek való kedvezéssel Isten munkája ellen küzdesz. Ekkor Istent mint pásztorodat magadtól elidegeníted, mert ezt tiltja Isten Lelke: „A testet ne tápláljátok az ő kívánságában.” (Róm 13,14). A jó indulat ellen pedig háromféleképpen küzdhetsz: 1). Mikor a mennyei pásztor a Lelke által a te lelkedet üdvösséges jóra indítja, te viszont a testi kívánságoknak akarván kedvezni más kárára igyekszel. 2). Mikor Isten olyan lelki mezőre pásztorol, ahol szép lelki békességgel élhetsz, te azonban a testi indulatot követ-

ve a te felebarátoddal versengel. Ilyenkor is küzdesz a jóra való indulat ellen. 3). Mikor Isten téged a bűnből meg akar téríteni, és lelki böjtölést indít a szívedben, te viszont ezt figyelmen kívül hagyod, és azt cselekszed, ami neked tetszik.

És most nézzük meg, hogyan alkalmazzuk mindezt a mi életünkre:

Amikor Isten valami szent szándékot nemz szívetekben, vajon olyankor ti más felebarátoknak kárára nem igyekeztek-e? Mikor Isten úgy akar vezérelni, hogy a lelki békességre vigyen benneteket, vajon olyankor egymás ellen nem versengtek-e? Mikor bűneitekért az Isten szívetekben megkeserített, vajon olyankor nem cselekedtetek-é azokat, amelyek néktek tetszettek? Ha cselekedtetek, akkor küzdöttetek-é a jóra való indulat ellen Isten pásztorkodását elűzvé magatoktól? Mit remélhettek? A ti szíveteknek gyökerén van a fejsze, s nem tudjátok, hogy mely órában vág ki titeket az Isten. Eljő a Sátán, és a jóra való indulatot kiragadja szívetekből. Eljő a próbák idején, megbotránkoztok, és minden örömötök siralomra fordul. De most azt gondolod: de hiszen lehetetlen, hogy e gyarló testben vala-

mi testi gyarlóság ne legyen! A következő a helyzet:

1. Isten tiszta Szentlélek, így azt kívánja, hogy mi Őt lélekkel és valósággal szolgáljuk. Mi pedig testi-ek vagyunk. Ezért nem szolgálhatjuk Istent úgy, ahogy azt az Ő fel-séges volta megkívánná.

2. Isten azt kívánja, hogy mi tes-tünkben és lelkünkben véték nél-kül szolgáljuk. Bennünk pedig a gyarlóság miatt újabb és újabb tes-ti gondolatok keletkeznek, mely-ek miatt e halandó életben az Is-ten ártatlanságban nem szolgál-hatjuk. (1Tessz 5,23; Mt 15,19)

3. Amikor szívbeli megkeseredésem idején Isten igéjét hallga-tom, érzem, hogy Istennek Lelke csodálatosan szép indulatokat nemz a szívemben, de alig lépek ki az Úrnak házából, azonnal olyan világi elmélkedések ötle-nek elmémbe, amelyek megfojt-ják bennem a szent és üdvössé-ges indulatokat. Így tehát lehetet-len, hogy valamiféle testi gyarló-ság ne legyen bennünk.

Így vannak a keresztyének, mert még ha olyan lennél is, mint Sá-ra, még akkor is előfordulhatna, hogy amikor szívedbe akarnád venni Istent, vétkezhetsz ellene akár egy kis illetlen mosolygással is. (1Móz 18) De ez talán a követ-kezők miatt van benned:

1. Mert, amikor a jóra való indu-lattal küzdesz a test kívánsága el-len, könnyen engedsz a testi indu-latoknak, sőt a tested kívánságai-hoz édesíted a te lelkedet is. Ha így van, nincs mentséged. Sám-son is ezzel vesztette el a Lélek erejét. (Bír 16,17-18)

2. Mert, amikor küzdesz a jóra va-ló indulattal, talán a tested előb-bi gonosz indulatai még teljesen épek benned, még csak egyet sem vetkeztél le ezekből. Ha így van, nincs mentséged. (1Kor 5,7)

3. Mert, amikor érzed, hogy a Szentlélek indít benned valami buzgóságot, talán akkor is vala-mi Isten ellen való rút vétékbe bo-

csátkozol, és ezáltal az egész ter-mészetedet bemocskolod. Ha így van, nincs mentséged. (Gal 5,9)

4. Mert még amikor küzdesz is a gonosz indulatokkal, csak ke-vés ideig küzdesz, majd abbaha-gyod. Így hatalmat vesz rajtad a testnek gonosz indulata. (Róm 12,11)

5. Mert talán a szent igyekezeted során megfélekedel arról, hogy a testi küzdelemben sok ellenséged van: 1. A megromlott természet. 2. A bűnnek mérge. 3. E világi gyönyörűség. (Ef 6,12) 4. A Sátán. Mindezek még azt a kevés jóra va-ló indulatot is legyőzik és kioltják, amely benned van. Ha ezekkel nem vigyázol, nincs mentséged.

Gondold csak meg, hogy né-ha ugyan jól kezded a test ellen való küzdelmet, de ha rátalálsz egy barátodra, aki valamilyen vétékben gyönyörködik, csatla-kozol hozzá, és amit jól kezdteél, azt félbehagyod. Néha ugyan di-cséreletesen viseled ifjúságodnak idejét a test ellen való küzde-sben, azonban mihelyt valami olyan testi gyönyörűségre ta-lálsz, amely különösen tetszik a testnek, elfelejtkezel előbbi szent indulatodról amannak kedvéért, és a testnek kezdesz hízelkedni, mint Sámson.

Néha ugyan feddhetetlen éle-tet élsz, mégis amint a Szentlélek valami világi áldást is ígér szá-modra, ezt a te romlott természe-ted miatt hitetlenkedve fogadod, és hitetlenségbe süllyedsz magad-ra vonva Isten ítéletét. Így járt a szent életű Zakariás pap is. (Luk 1,18) Ha ilyen okokból ragasztasz a jóra való indulatod mellé vétkes cselekedeteket, akkor nem mente-getőzhetsz a gyarló természetedre hivatkozva. Ezért azt ajánlom, hogy ezeket olvasva erősítsd meg magadat, mert amíg ezek ellen magadat meg nem erősíted, ilyen károkat vallasz: 1. Mindaddig so-ha nem lehetsz lelked eme pászto-rának kedvében. 2. A bűn téged

megcsal, elejt, és megöl. 3. Mindaddig nem szabadulhatsz meg a bűn és a halál törvényétől. 4. Az Ő juhocskáit vezérlő Lélek a te szívedbe soha be nem költözik.

Ha mindezekből valamit Isten benned meglát, azt mondja: Nem vagy az én juhaim közül való. Szükséges azért, hogy ilyen állapotban erősítsd meg magadat. A következőket cselekedd tehát:

1). Addig soha ne nyugodj, amíg Isten feletted való pásztorkodásának ízét nem érzed. Ez pedig a következő hat dologból áll: 1.1. Vedd észre, ha a lelked a Sátán vádolása ellen talál olyan bizonyítást, hogy noha te bűnös vagy, de hit által úgy megbékélt veled az Isten, hogy többé rád nem haragszik halálosan. (Róm 5,1) 1.2. Figyeld meg, hogy van-e benned olyan indulat az Ő beszéde iránt, hogy minden emberi biztatást elhagyván azt mondd: „Kihez menjek Uram, hiszen tenálad örök életnek beszédei vannak.” (Jn 6,68) 1.3. Istennek akár feddését, akár vigasztaló beszédét hallván, nem zárod be a füleidet, hanem örömmel hallgatod. 1.4. Ha valamit Isten beszédeiből meghallasz, azt nem csak hallod, hanem szívedben el is rejtéd és oltalmazod. (5Móz 6,6) 1.5. Bízol Őbenne, hogy akár áld az Úr, akár ostoroz, mégis sohasem szakadhatsz el az Ő pásztorolásától. 1.6. Ha úgy megtanulod az Isten pásztorolásának édességét, hogy másokat is hívsz rá: Gyertek és izleljétek, hogy milyen jó az Úr.

Ha ezeket cselekszed, megérezed az Isten pásztorolásának édességét és megerősítéd magadat.

2). Amikor azt érzed, hogy a benned levő jó indulatok ellen küzdenek a testi, gonosz indulatok, azon légy, hogy – ha a test minden indulatait meg nem győzheted is, mégis- elméddel ragaszkodj az Isten törvényéhez és elmélkedéssel szolgálj az Istennek. (Róm 7,25) Elméddel pedig így szolgálhatsz az I-

stennek: 2.1. Mikor a gyarlóság arra vinne, hogy a test gyönyörűségének engedj, ne gyönyörködtesd magad abban, hanem inkább mind magadat, mind cselekedetedet gyűlöld. (Róm 7,5) 2.2. Mikor a Sátán kísértése folytán valami vétkebe esel, mindjárt bánkódj rajta lelkedben, és azon légy, hogy elkezdj egy istenfélő szent életet élni, még ha teljesen véghez nem is viheted, mert már a szent igyekezet is kedves az Isten előtt. (Róm 7,19) 2.3. Ha csak a legkisebb vétkeket érzed is magadban, legalább hétszer könyörögj annak bocsánatáért, mint Dávid. Így elmédben szolgálod az Istent. (Zsolt 119,164) 3). Mikor érzed, hogy a testnek indulatai el akarnak nyomni, akkor minden tagodat áldozatul add oda Istennek, mint egy áldozatra rendelt bárányt. Ezt pedig így vidd véghez:

3.1. Gondolkodj szüntelen arról, hogy a te bűneid pokolkötelei és haláltörői körülvettek téged. (Zsolt 18,5-6) 3.2. A te ajkaid tulkait, vagyis a szüntelen való imádkozást vidd a te Istened elé. (Zsid 13,15) 3.3. Azon légy, hogy bárhol is jársz, minden beszéded és cselekedeted legyen szent és ártatlan. (1Pt 1,15) 3.4. Annyira keseredj meg szívedben, mintha az megtöredezett volna. (Zsolt 51,19)

Ha ezeket cselekszed, áldozatul adod magad az Istennek.

4). Mikor szent igyekezetednek idején csak valami kicsit is véteni találsz Isten ellen, mint Sára, három dolgot cselekedjél, miként Sára is három dolgot cselekedett: 4.1. Az ajtónál állt, és úgy hallgatta, hogy mit beszél az Isten Angyala. 4.2. Serényen forgolódott, hogy ételt készítsen, hogy az Isten Angyálának kedveskedjék. 4.3. Mikor hallotta az angyalt, hogy őt bűnéről megfeddte, félt. Te is cselekedd ezt: 1. Mikor a jóra való indulatot vétkekkel elegyítéd, emelkedj fel szívedben a

mennyország kapujához, és lélekben értekezzél, hogy mit beszél az irgalmasság Istene a te bűnös életed felől. 2. Mikor így elnyomtad lelkedben a jóindulatot, gondold meg, hogy a te lelked pásztora, az Úr Jézus Krisztus a te szíved hajlékában van, ezért nagy lelki sérénységgel készíts olyat, amivel kedvet találsz előtte. Mi lehet ez? A bűn miatt való töredelmes szívet, a te lelkednek gerjedezését, a földig hajló alázatosságot, a buzgó és állhatatos imádkozást, és a te bűneiden siránkozó szemeket. Ezekkel kedvet találsz Őelőtte. 3. Mikor látod, hogy vétkekkel fékezted a jóra való indulatot, félj a teremtető Istened előtt, reszkess mint szerelmes Atyád előtt, és magadat mégis rejtse az Ő szent-szárnyai alá. Ha ezeket cselekszed, akkor meglátod, hogy gyarlóságodnak idején is a te lelkednek pásztora elmondja a te lelkednek, hogy mily könyörülő az Isten a megtérő bűnösökhöz. Meglátod, hogy a te szívednek töredelmességét kedves áldozatként veszi tőled. Meglátod, hogy a te félelmednek idején sem távozik el soha tőled áldás nélkül. Hanem bevisz téged az Ő örökkévaló aklába, védelmez téged a pásztori vesszejével, és a lelked pásztora lévén a Maga székébe ültet ama sok számú szentekkel, ahol vég nélkül élsz, és uralkodsz örökön-örökké. Ámen.

HETI SZOLGÁLATI ALKALMAINK GYÜLEKEZETEINKBEN

HELYSÉG	KAPCSOLAT	KEDD	SZERDA	CSÜTÖRTÖK	PÉNTEK	SZOMBAT	VASÁRNAP
Balatonalmádi	Bagoly Gyula 06-30-269-8643		17:00 FB				10:30 IT
Budapest	Sikó Mihály 06-1-322-9317		18:00 FB				10:30 IT 15:00 FB
Kaposzserdahely	Bencs Miklós 06-70-328-5471		18:00 FB				11:00 IT 16:00 FB
Miskolc	Szőke Imre 06-46-412-558			17:00 FB			10:30 IT
Barót	Simon Szabolcs 0744-307-550		19:00 FB				19:00 IT
Brassó	Simon Szabolcs 0744-307-550			18:00 FB			12:00 IT
Csikszereda	Simon Szabolcs 0744-307-550				18:00 FB		
Erdőszentgyörgy	László Lehel 0723-630-793		18:00 FB				10:00 IT 12:00 GYA 17:00 FB
Kézdivásárhely	Simon Szabolcs 0744-307-550			15:30 FB			
Kolozsvár	Szász Attila 0364-109-564				17:00 EV		10:00 IT 18:00 FB
Marosvásárhely	Molnár Sándor 0265-267-166			17:00 NIM 18:00 FB	15:00 GYA		9:30 KIT 11:00 IT 17:00 FB
Nyárádszentanna	László Lehel 0723-630-793			18:00 FB			
Rava	László Lehel 0723-630-793						14:00 IT
Petrozsény	Zólya Csaba 0723-395-260				15:00 FB		
Sepsiszentgyörgy	Simon Szabolcs 0744-307-550	18:00 IB	18:00 FB				10:00 IT 15:00 GYA
Szamosújvár	Szász Attila 0723-368-408						14:30 IT (minden 2. héten)
Székelykeresztúr	Tamás Sándor 0723-332-053						8:30 IT
Székelyudvarhely	Curcubet Gábor 0366-102080		19:00 FB		19:00 FO		10:00 IT 11:00 HIT 16:00 FB
Szováta	Kovács Ferenc 0722-573-019			17:00 FB			10:00 IT 15:00 GYA 17:00 FB
Vulkán	Zólya Csaba 0723-395-260		17:00 FB				10:00 IT 15:00 GYA 17:00 FB
Beregszász	Lőrinc Bertalan 380-99-1770214		18:00 FB u	14:00 FB			10:00 IT
Búcsú	Demeter Géza 380-99-6063813					16:00 GYA	15:00 FB 17:00 FB
Gát	Gál István 380-99-1817233			17:00 FB			10:00 IT 11:30 GYA 11:30 IB
Izsnyéte	Lőrinc Bertalan 380-99-1770214	18:00 IB			19:00 FB		14:00 GYA 15:00 IT
Rafajna	Gál István 380-99-1817233				18:00 FB		14:00 IT
Zápszony	Gál István 380-99-1817233			19:00 FB	16:00 FB		12:00 GYA 15:30 IT 16:00 GYA 16:30 IB

IT – istentisztelet, KIT – kórházi istentisztelet, FB – felnőtt bibliaóra, IB – ifjúsági bibliaóra, FO – fórumbeszélgetés, HIT – hitvallás tanulmányozás, GYIT – gyerekistentisztelet, GYA – gyerekalkalom, EV – evangelizáció